

Κρίση; Το σύστημα μάς έχει δέσει πάνω του. **Όλοι πια γνωρίζουμε, καταλαβαίνουμε, υποπτευόμαστε.** Το σύστημα εδώ, χθες και **σήμερα κρατάει τα σχοινιά και μας επιβάλλει σε αέναο στροβιλισμό.** Το σύστημα που θεραπεύει κάθε πληγή του, μολύνοντας αυτές που μας έχει προκαλέσει με την λεηλασία. **Για να γίνουμε ο τυφώνας που θα καταστρέψει την ίδια την ζωή μας.** Το σύστημα που λατρεύει τη σιωπή μας, χρησιμοποιεί το **σοκ**, εξαναγκάζοντάς μας σε κραυγές άναρθρες. **Εμείς, η τελευταία κουκίδα στα σχεδιαγράμματα και τις στατιστικές του, θέλει να είμαστε οι σωτήρες του...** για να μας κατευνάσει, θέτει διλήμματα: μέτρα ή πτώχευση και παραδέχεται με «λύπη» ότι θα υπάρχουν **και οι «παράπλευρες απώλειες»** που το σύστημα τις χαρακτηρίζει ως **«ιστορική αναγκαιότητα»(;) γιατί εν τέλει η ανάκαμψή του απαιτεί και επιθυμεί εξαθλιωμένους ήρωες. Γιατί; ένα διάχυτο αίσθημα «αδικίας», οργή – η αρχική φθορά των σχοινιών... αν μείνουμε εδώ, στην κραυγή που ωρύεται, θα έρθει η σιωπή που φοβάται. Μόνο για τη συνέχεια... είμαστε υπεύθυνοι.**

η επιχείρηση "μικάλης", το ρεσάλτο & η αλληλεγγύη ... σελ. 2 - 6

κρίση ... σελ. 8, 10, 12

μετανάστευση ... σελ. 14

τα "λίπασματα" επιστρέφουν ... σελ. 7

ΑΣΥΦΑΝΙΣΤΙΚΟ νομοσχέδιο ... σελ. 11

με αφορμή τις συλλήψεις για του "επαναστατικό αγώνα" & Free Gaza ... σελ. 15

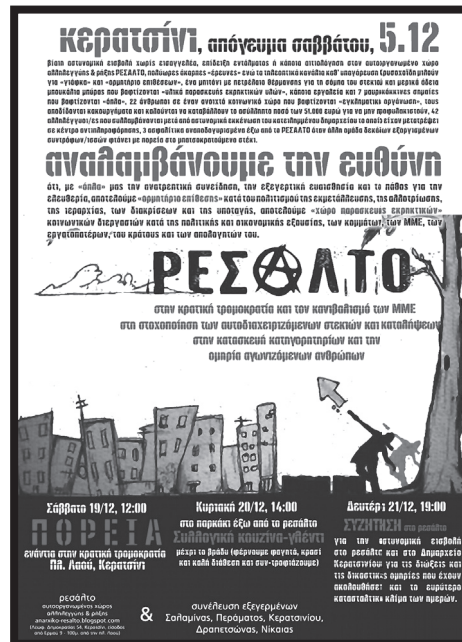
το σχέδιο ΚΑΘΗΚΡΑΤΗΣ ... σελ. 9

5 ΜΑΗ 2010 ... σελ. 13

τοπικά εγχειρήματα & δράσεις ... σελ. 16 - 19

3 ημέρες δρόμος. γιορτή. ανταλλαγή απόψεων...

Σάββατο 19/12, πλατεία Λαού, 1:15μμ, η τελευταία ανακοίνωση της μικροφωνικής σκιαγραφεί το κοινωνικό τοπίο των περιοχών μας: οι συγκεκριμένες γειτονιές είναι ταξικά φορτισμένες και αγωνιστικά χαρακτηρισμένες μέσα στην ιστορία τους και έχουν φτιαχτεί από 3 γενιές μεταναστών (πρώτα οι μικρασιατές πρόσφυγες τη δεκαετία του '20, έπειτα οι μεταπολεμικοί επαρχιώτες εσωτερικοί μετανάστες και τα τελευταία 20 χρόνια οι μετανάστες και πρόσφυγες από τα Βαλκάνια και την κεντρική Ασία). Γίνεται αναφορά στη μάχη της Ηλεκτρικής στο Κερατσίνι και στο μπλόκο της Κοκκινιάς και σημειώνεται ότι οι ακηδεμόνευτοι αγωνιστές του σήμερα είναι πολιτικοί (και σε ορισμένες περιπτώσεις και φυσικοί) απόγονοι των ανταρτών του παρελθόντος. Ο αγώνας ενάντια στους στρατούς κατοχής (από τα ναζιστικά στρατεύματα μέχρι τις δημο-κρατικές συμμορίες) συνεχίζεται όπως και η αλληλεγγύη. Η πορεία ξεκινάει για να διασχίσει κεντρικούς δρόμους και γειτονιές των Ταμπουρίων και της Αμφιάλης. Σύμφωνα με τους πιο μετριοπαθείς συμμετέχουν 800 άνθρωποι, σύμφωνα με τους πιο αισιόδοξους 1000. Στο πέρασμά μας τα στενά δονούνται από τα συνθήματα. Ο παλμός δυνατός, ο κόσμος που συναντάμε στο διάβα μας και στα μπαλκόνια θετικός, ενώ συνθήματα αναγράφονται στις τράπεζες που συναντάμε καθοδόν.

Μετά από 1,5 ώρα στο δρόμο η πορεία, αφού πρώτα περάσει από το στέκι για συμβολικούς λόγους, επιστρέφει και ολοκληρώνεται στην πλατεία Λαού.

Την επόμενη μέρα, Κυριακή 20/12, από τις 2:00μμ, κόσμος κάθε ηλικίας (από μικρά παιδιά μέχρι ηλικιωμένοι αγωνιστές παλαιάς κοπής) συγκεντρώνεται στο παρκάκι έξω από το ΡΕΣΑΛΤΟ φέρνοντας φαγητά και κρασί (πολύ φαγητό και πολύ κρασί είναι η αλήθεια). Στις 3 ώρες που μείναμε στο παρκάκι φτάσαμε να είμαστε 150 άνθρωποι. Όμως ο καιρός μάς τα μούσκεψε και έτσι αναγκαστήκαμε να μαζέψουμε ηχοσύστημα, τραπεζάκια, καρέκλες και εδέσματα και να μπούμε στο στέκι (θεός και κράτος το ίδιο συνδικάτο). Εκεί, λόγω του αδιαχώρητου, οι μεγαλύτεροι σε ηλικία και τα παιδιά αποχώρησαν μετά από λίγο, ενώ οι νεότεροι με το κέφι που τους διέκρινε μετέτρεψαν το γλέντι σε ξέφρενο πάρτυ που κράτησε μέχρι τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα και από το οποίο πέρασαν εκατοντάδες άνθρωποι (αφού το στέκι άντεξε αυτό το πάρτυ μάλλον δεν κινδυνεύει από τίποτα).

Στην τελευταία μέρα του τριήμερου, στην κουβέντα της Δευτέρας 21/12, 100 και πλέον άνθρωποι ανταλλάξαμε σκέψεις και εκτιμήσεις γύρω από την αστυνομική εισβολή στο ΡΕΣΑΛΤΟ και τις ευρύτερες κατασταλτικές μεθοδεύσεις των τελευταίων μηνών. Για τις συνεχείς διώξεις και φυλακίσεις αγωνιζόμενων ανθρώπων, για το χτύπημα κάθε διαδήλωσης, για την προσπάθεια εγκληματοποίησης του αγώνα γενικότερα και των αναρχικών ειδικότερα, για το κλίμα φοβοκρατίας που καλλιεργήθηκε ενόψει των κινητοποιήσεων για τον ένα χρόνο από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και την κοινωνική εξέγερση που ακολούθησε.

Απολογισμός για το τριήμερο θετικός, συνεχίζουμε. Κρατάμε τα πανιά μας φουσκωμένα, χαράζουμε νέα δρομολόγια στους χάρτες μας και βάζουμε πλώρη για νέα ρεσάλτο. Ραντεβού στο στέκι, στις αυτοοργανωμένες συλλογικές διαδικασίες, στις κοινωνικές παρεμβάσεις, στις δημιουργικές δραστηριότητες, στις κινήσεις αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης, στους δρόμους της οργής. Γιατί αν η ελευθερία είναι έγκλημα, ας το διαπράξουμε όλοι και όλες μας.

5 χρόνια ΡΕΣΑΛΤΟ

5 χρόνια ΡΕΣΑΛΤΟ

5 χρόνια ΡΕΣΑΛΤΟ

5 χρόνια ΡΕΣΑΛΤΟ

ΡΕΣΑΛΤΟ

Από τα μέσα Ιούνη 2005, στο Κερατσίνι, στην Ερμού 9, στο ύψος της Λεωφόρου Δημοκρατίας 54, 100 μέτρα από την πλατεία Λαού, λειτουργεί ο αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Ενα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης, αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα, που έχει ως βεληνικές της απεύθυνσης και της δράσης του τις περιοχές του Κερατσινίου, της Νίκαιας, της Δραπετσώνας και του Περάματος.

Μέχρι στιγμής το στέκι έχει κατορθώσει μια πρώτη παρουσία (με κείμενα, εφημερίδες, αφίσες, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, συζητήσεις, προβολές βίντεο, συναυλίες και πορείες) γύρω από τα ζητήματα του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής, της μισθωτής σκλαβιάς και του ασφαλιστικού, του ρατσισμού και των κοινωνικών διακρίσεων με βάση το φύλο και τη σεξουαλική προτίμηση, του σχολείου-φυλακή και της άρνησης στράτευσης, της νάρκωσης και της οικολογικής καταστροφής, της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας και της συνολικής κρίσης του συστήματος κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, του εγκλεισμού και της αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές. Το τελευταίο διάστημα, όπως είναι λογικό, το στέκι έχει επικεντρώσει την απεύθυνση και τη δράση του στην ολομέτωπη επίθεση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας με πρόσχημα την κρίση.

Στην τοπική ατζέντα έχουμε καταπιαστεί με τα εγκληματικά για τους κατοίκους σχέδια της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας για ανάπλαση του πρώην εργοστασίου λιπαμάτων στη Δραπετσώνα με σκοπό τη δημιουργία ενός εφοπλιστικού city, με τις εξίσου καταστροφικές «ιδέες» αξιοποίησης του πρώην εργοστασίου του Καχραμάνογλου στο Κερατσίνι, με την εφιαλτική για τα Ταμπούρια δρομολόγηση υπόγειου πάρκινγκ στην Πλ. Κύπρου, με τις συνεχείς δολοφονίες εργατών στη Ν/Ζώνη του Περάματος στα λεγόμενα «εργατικά ατυχήματα», με το σύγχρονο Νταχάου για μετανάστες «χωρίς χαρτιά» στην Πέτρου Ράλλη (το γνωστό Μεταγωγών), με την πρέζα που θερίζει στις γειτονιές ως προέκταση ενός πολιτισμού μιζέριας και εξαρτήσεων, με τη δολοφονία του μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ από βασανιστήρια και ηλεκτροσόκ στο Α.Τ. Νίκαιας.

Το ΡΕΣΑΛΤΟ είναι ένας ανοιχτός κοινωνικός χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, συναναστροφής και ανθρώπινης δημιουργίας, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, θεαματικά και καταναλωτικά πρότυπα. Ενα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια στην εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση και κάθε μορφή εξουσίας. Το στέκι είναι ανοιχτό για γνωριμία, κοινωνικότητα και χαλαρή συνεύρεση κάθε Παρασκευή μετά τις 9:00μμ. Για διαρκή ενημέρωση επισκεφτείτε το blog του στεκιού: anarxiko-resalto.blogspot.com.

[το τραγούδι του ρεσάλτο]

Βρες Με

Ο Καραϊσκάκης έστησε τα ταμπούρια στο Μετόχι
Κι ο Κιουταχής μες τη χωσιά έχασε μια στρατιά
Η πόλη πήρε τ' όνομα από το δέντρο κερατιά
Και από τον Γκίνη τον αδίστακτο μεγαλοτσιφλικιά

Αποτραβήχτηκε ο Σαρωνικός ξεμπαρκάραν πρόσφυγες
Γέμισε η ιχθυόσκαλα μικρασιάτικες φωνές
Πηχτή η λάσπη χέρσα οικόπεδα αρχαία κληρονομιά
Και το πείσμα να κερνά τις παράγκες γιασεμιά

Βρες με...

Λιπάσματα στο μεσοπόλεμο Μποδοσάκης και Κοπή
Το τσιμεντάδικο χορεύει βαλς με το φουγάρο της ΔΕΗ
Πρόσφυγες που γίναν απεργοί του ιδιώνυμου στρατοί
Ρεμπέτες που γλιστράν στο τραμ τα χαράματα βουβά

Κατοχή και θάνατος εμφύλιος και ζωή
Ο Μιχάλης του ΕΛΑΣ σβήνει με τον Φωτάκη αγκαλιά
Απ' τη Ρέπουλη ως το Νερό στην Μάχη της Ηλεκτρικής
Γερμανοί Άγγλοι φάλλαγες και οι ρουφιάνοι στην αυλή

Απ' τα ταμπούρια στα νησιά εμφύλια προσφυγιά
Απ' τις αλάνες στα στενά πάντα βαριά τα λαϊκά
Το πείνιρλι κι η Φίνος Φιλμ μπερδεμένη εργατιά
Τρέλα τρελή που λύθηκε στα Ιουλιανά

Τα τανκς από την Παπανικολή αράξαν στην Ερμού
Οι χαφιέδες στρώθηκαν για πατσά στου Κεραντζάκη
η εξορία τύλιξε τα σπίτια στη σιωπή
που έσπαγε με σαμποτάζ θραύσματ' από γιασεμί

το πυκνό τσιμέντο έπνιξε τις φωνές μες τις αλάνες
και η μεταπολίτευση στις ντουντούκες τις φωτιές
η Σαλαμίνος κατηφόρισε προς το σοσιαλισμό
και η Δημοκρατίας ανηφόρισε προς τον ομορτισμό

η πλατεία Λαού άδειασε από τον περιώνυμο λαό
είδε στα τραπεζοκαθίσματα τον καινούργιο του εαυτό
τι δεξιός και τι αριστερός στα μοντέρνα καφενεία
τι πούλια τι αυγερινός στα πούλια στα κωλοχανεία

στις μέρες μας τις πονηρές η χούντα κι η δημοκρατία
σχεδιάζουν στα υπουργεία τους τη νέα τυραννία
οι μελανοχιτώνες γυαλίζουν τις στολές
σάβανα γαλανόλευκα στολίζουν τις μεταγωγές

κι αν έρχονται από την Ερμού ή τη Δημοκρατίας
με τον εισαγγελέα και τους ανακριτές
πάντα θα φεύγουν τρέχοντας κοιτώντας στις αυλές
μη τους ματώσουν γιασεμιά κι εμφύλιοι εραστές

Βρες με...

[τραγούδι για την εισβολή στο ΡΕΣΑΛΤΟ του αυτοοργανωμένου μουσικού σχήματος ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ, από τη συναυλία αλληλεγγύης στις 19/12/2009 στο Πάντειο Πανεπιστήμιο]

Επιχείρηση «Μιχάλης» (1): αστυνομική εισβολή στο αντιεξουσιαστικό στέκι ΡΕΣΑΛΤΟ και απαγωγή 22 ατόμων

Απόγευμα Σαββάτου 5/12, λίγδ μετά τις 5μμ, στο Κερατσίνι, στην οδό Ερμού 9, 100 μέτρα από την πλατεία Λαού, στο ύψος της Λεωφόρου Δημοκρατίας 54. Μέσα στον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ βρίσκονται 22 άνθρωποι. Άλλοι συμμετέχουν στις συνελεύσεις και τις δραστηριότητες του στεκιού από τον Ιούνιο του 2005 οπότε ξεκίνησε να λειτουργεί μετά από 6 μήνες εργασιών ανακατασκευής του κτίσματος, άλλοι συμμετέχουν ενεργά ένα μικρότερο χρονικό διάστημα, ενώ για κάποιους είναι η πρώτη, δεύτερη ή τρίτη φορά που έρχονται.

Κάποια στιγμή χτυπάει η πόρτα του στεκιού. Όσοι και όσες καθόμαστε μέσα δεν την ακούμε μια και δεν συνοδεύεται και από χτύπημα του κουδουνιού. Ένας σύντροφος που έχει επισκεφτεί την τουαλέτα που βρίσκεται δίπλα στην εξώπορτα ακούει το χτύπημα και ρωτάει «ποιοι είναι;».

Παίρνει την απάντηση «ο Μιχάλης». Ανοίγοντας βλέπει κουστωδία ασφαλιτών (όπως θα διαπιστώσουμε αργότερα), πολλοί εξ αυτών με κουκούλες, προτεταμένα όπλα και σιδηρολοστούς. Ακαριαία κλείνει την πόρτα ειδοποιώντας τους υπόλοιπους. Οι μπάτσοι αρχίζουν να ουρλιάζουν: «αστυνομία, ανοίχτε ρε». Δεν απαντούν ποτέ στην απαίτησή μας να μας δείξουν ένταλμα ή να μας πουν το λόγο που επιχειρούν να εισβάλουν. Οι ασφαλίτες με τους σιδηρολοστούς σπάνε το τζάμι της εξώπορτας. Την ανοίγουν και ακολουθούμενοι από διμοιρία των ΥΜΕΤ δρασκειλίζουν έναν μικρό εσωτερικό διάδρομο και με κλωτσιές ανοίγουν και την ξύλινη εσωτερική πόρτα του κτίσματος. Ουρλιάζουν να ξαπλώσουμε κάτω, μας σημαδεύουν με όπλα, αναποδογυρίζουν πάγκους και τραπεζάκια τα οποία πέφτουν πάνω σε συντρόφισσες και συντρόφους και κραδαίνουν τους σιδηρολοστούς χτυπώντας τους δεξιά και αριστερά στους τοίχους και πάνω στα έπιπλα. Η συνεχόμενη επίμονη απαίτησή μας να μας διευκρινίσουν το λόγο της βίαιης εισβολής δεν θα απαντηθεί ποτέ. Επίσης, δεν έχουν ένταλμα έρευνας να μας επιδείξουν. Μας δείχνουν μια κυρία που ισχυρίζονται ότι είναι εισαγγελέας, η οποία αρνείται να μας μιλήσει, να μας πει το όνομα της και να μας δείξει την εισαγγελική της ταυτότητα. Το ίδιο ισχύει με τον επικεφαλής της επιχείρησης, ο οποίος δηλώνει αστυνομός αλλά αρνείται να μας δείξει την υπηρεσιακή του ταυτότητα. Σε λίγα λεπτά καταφτάνει στο στέκι ο πατέρας ενός συντρόφου. Απέναντι στις έντονες διαμαρτυρίες του για την αδικαιολόγητη και χωρίς ένταλμα εισβολή δίνεται εντολή για την προσαγωγή του. Μας ανακοινώνουν ότι θα προσαχθούμε όλοι/ες και ότι στο στέκι θα πραγματοποιηθεί έρευνα. Ένας σύντροφος, που είναι και από τους ενοικιαστές του χώρου, επιμένει ότι θα παραμείνει στην «έρευνα» γιατί δεν υπάρχει καμία εμπιστοσύνη στο τι μπορεί να «βρουν» οι μπάτσοι «ερευνώντας» μόνοι τους.

Το στέκι μας μετά από 4,5 χρόνια ανοιχτών κοινωνικών-πολιτικών-πολιτισμικών παρεμβάσεων και δράσης για

ένα πλήθος κοινωνικών ζητημάτων, τοπικών ή ευρύτερων, έχει δεχτεί εισβολή από μια κρατική συμμορία με το όνομα «Μιχάλης». Δε θα αργήσουμε να καταλάβουμε από τα συνεχή τηλέφωνα του επικεφαλής αστυνομόμου με τον προϊστάμενό του στη ΓΑΔΑ (Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών) ότι πρόκειται για την κωδική ονομασία της επιχείρησης, που παραπέμπει στον Χρυσοχοϊδη, ο οποίος την συντόνιζε προσωπικά από το κέντρο επιχειρήσεων. Ποιος είπε ότι όλα αυτά θυμίζουν χούντα; Όχι, μια χαρά τα καταφέρνει και η δημοκρατία. Αλίμονο σε αυτούς που τρέφουν αυταπάτες τη στιγμή που ο δημοκρατικός ολοκληρωτισμός ορθώνεται. Ειδικά τον τελευταίο 1 χρόνο, μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, που μέσα από την εντατική ιδεολογική και κατασταλτική αντι-εξεγερτική εκστρατεία του κράτους επιχειρείται η παλινόρθωση του καθεστώτος και η επιβολή της Τάξης. Λίγη ώρα μετά την εισβολή τους στο στέκι οι μπάτσοι ουσιαστικά απαγάγουν τους 21 συντρόφους και συντρόφισσες (ο 22ος κατόρθωσε να μείνει για την «έρευνα») με το πρόσχημα της προσαγωγής και του ελέγχου των προσωπικών τους στοιχείων. Τα κινητά τους τηλέφωνα κατάσχονται χωρίς να τους επιτραπεί να ειδοποιήσουν κάποιον δικό τους και οδηγούνται στη ΓΑΔΑ, όπου μέχρι την άλλη μέρα το πρωί δεν θα τους επιτραπεί η επαφή με δικηγόρο, δεν θα έχουν καμία ενημέρωση για την έκβαση των «ερευνών» και για την απόδοση κατηγοριών ούτε και για τον 22ο σύντροφο τους που κρατείται μόνος του χώρια από τους υπόλοιπους.

Η «έρευνα» ξεκινά και θα κρατήσει μέχρι τις 1:30 μετά τα μεσάνυχτα (8 ώρες). Γύρω στους 100 ασφαλίτες θα περάσουν διαδοχικά σε δόσεις από το ΡΕΣΑΛΤΟ. Κάνουν τα πάντα φύλλο και φτερό, σκορπίζουν αρχεία και εργαλειοθήκες, αδειάζουν συρτάρια και βιβλιοθήκες, λύνουν Η/Υ και κατάσχουν σκληρούς δίσκους και DVD, τραβάνε εκατοντάδες φωτογραφίες και βιντεοσκοπούν το χώρο με 3 διαφορετικές κάμερες διαφορετικών υπηρεσιών, αδειάζουν τις σακούλες σκουπιδιών και παίρνουν δακτυλικά αποτυπώματα από δεκάδες κινητά αντικείμενα (ποτήρια, τασάκια, μπουκάλια κ.α.). Κάποιος φασιστόμπας θα γράψει στον τοίχο της τουαλέτας του στεκιού «πουτάνας γιοί αναρχικοί» με υπογραφή τον αγκυλωτό σταυρό των ναζί.

Τα ευρήματα φοβερά (!!!): ένα μισογεμάτο μπιτόνι με φωτιστικό πετρέλαιο για μια στρογγυλή σόμπα πετρελαίου KEROSUN, άλλο ένα άδειο μπιτόνι από πετρέλαιο θέρμανσης για μια μεγαλύτερη σόμπα πετρελαίου με μπουριά, κάποιες δεκάδες μπουκάλια μπύρας που έχουν ξεμείνει από το καλοκαίρι, 7 μαυροκόκκινες σημαίες (ιστορικό σύμβολο των αναρχικών), δεκάδες εργαλεία από το αποθηκάκι του στεκιού από τα οποία ξεδιαλέγουν μια βαριά, μια βαριοπούλα, ένα σκεπάρνι και δύο καλέμια και τέλος κάποιες μάσκες με φίλτρα, ορισμένες από δουλειές τριψιμάτων και σοβαντισμάτων στο στέκι και οι υπόλοιπες αντιασφυξιογόνες για προστασία από τα δακρυγόνα των ΜΑΤ στις διαδηλώσεις.

Τόσο φοβερά είναι τα ευρήματα που ο εκνευρισμός τους είναι εμφανής. Στις συνομιλίες τους αλληλοκατηγορούνται, επικρατεί ένταση. Ο επικεφαλής της αστυνομικής συμμορίας εισβολής στο ΡΕΣΑΛΤΟ (κάποιος Βασιλακόπουλος, όπως μάθαμε αργότερα το όνομά του)

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ από σελ.3

προσπαθεί να εξηγήσει τηλεφωνικά στον τμηματάρχη της κρατικής ασφάλειας (στα κεντρικά) και αυτός με τη σειρά του στον Χρυσοχοΐδη (στο κέντρο επιχειρήσεων) ότι δεν έχει βρεθεί τίποτα αξιόποιο.

Ομως ο υπουργός ΠΡΟ.ΠΟ. (Προστασίας του Πολίτη!) μέσα στη γενικότερη αλαζονεία του και τον ναπολεοντισμό που τον διακρίνει έχει ήδη διοχετεύσει στα τηλεοπτικά κανάλια φωτογραφίες από τον «οπλισμό» και τα «υλικά παρασκευής εκρηκτικών» (εργαλεία, σημαίες, μάσκες, άδεια μπουκάλια μπίρας, μπιτόνι με φωτιστικό πετρέλαιο κ.α.). Στα δελτία ειδήσεων των 8 η όλη υπόθεση παρουσιάζεται ως προληπτική επέμβαση της αστυνομίας σε «ορμητήριο επιθέσεων», σε «γιάφκα αναρχικών», κατά την προετοιμασία τους για επιθέσεις την ίδια μέρα και την επόμενη, που είναι οι διαδηλώσεις για τον 1 χρόνο από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και την εξέγερση που ξέσπασε. Το ανοιχτό πλαϊνό

καπάκι της κεντρικής μονάδας του Η/Υ παρουσιάζεται ως προσπάθεια καταστροφής του σκληρού δίσκου κατά την αστυνομική εισβολή ενώ ως εξέχον εύρημα παρουσιάζεται μια «χειροβομβίδα κρότου-λάμψης», η οποία όμως τυχαίως δεν ήταν παρά ένα χρησιμοποιημένο δακρυγόνο των ΜΑΤ, που έχει συλληφθεί μετά από πορεία τον περσινό Δεκέμβρη, διότι η ημερομηνία λήξης του ήταν της προηγούμενης δεκαετίας (γι' αυτό εξάλλου, παρά τον ντόρο, δεν αναφέρεται στη λίστα με τα κατασχεθέντα αντικείμενα και δεν περιλαμβάνεται στη δικογραφία). Επιπλέον, ένα «βαρυσήμαντο» υπονοούμενο περιφέρεται γύρω από τις αντιασφυξιγόνες μάσκες που υπήρχαν στο στέκι, ένα μέσο αυτοπροστασίας ευρέως χρησιμοποιούμενο σε διαδηλώσεις για προφύλαξη από τα δακρυγόνα. Τα δημοσιογραφικά φερέφωνα φτάνουν, μάλιστα, στο σημείο να ανακοινώσουν, ήδη από τα δελτία των 8, ότι οι 22 προσαχθέντες θα

διωχθούν βάσει του τρομονόμου για «σύσταση εγκληματικής οργάνωσης» και για «παρασκευή εκρηκτικών υλών» (κάτι που στους ίδιους θα ανακοινωθεί στις 5:00 τα ξημερώματα της επόμενης μέρας). Ετσι, στις 12:30 μετά τα μεσάνυχτα, μετά από 7 ώρες άκαρπης «έρευνας», θα δοθεί στους αστυνομικούς η εντολή να κατασχεθούν όλα τα άδεια μπουκάλια, τα μπιτόνια με το πετρέλαιο, επιλεγμένα εργαλεία καθώς και 4 κράνη συντρόφων που έχουν μηχανάκια. Αφού δεν υπάρχουν ευρήματα πρέπει κάποια αντικείμενα να μετατραπούν σε ενοχοποιητικά στοιχεία. Αφού δεν προκύπτουν κατηγορίες πρέπει να κατασκευαστούν. Δυο μέρες μετά ο Χρυσοχοΐδης θα δηλώσει ότι οι αστυνομικές επιχειρήσεις τη συγκεκριμένη ημέρα απέτρεψαν 100 επιθέσεις που ήταν προγραμματισμένες για εκείνο το βράδυ. Ασυναρτησίες και σενάρια επισημονικής φαντασίας σε μια προσπάθεια αποκατάστασης του κουρελιασμένου κύ-

ρους του ίδιου, των διωκτικών μηχανισμών και του συστήματος πληροφοριών τους, σε μια υπόθεση που από την πρώτη στιγμή «μύριζε» φιάσκο και όσο περνούν οι μέρες μετατρέπεται σε κοινωνικό σκάνδαλο. Τόσο πολύ έχει χάσει μάλιστα την ψυχραιμία του ο άνθρωπος (ενδεχομένως και τα λογικά του) που, μεταξύ φτηνής δημαγωγίας και ακατάληπτου παραληρήματος, σε τηλεοπτική του συνέντευξη υποστήριξε ότι απέτρεψε μια «νύχτα των κρυστάλλων» (η πρώτη συντονισμένη επιδρομή των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου κατά οικιών και καταστημάτων εβραίων στη χιτλερική γερμανία). Ηρθε, δηλαδή, ο φασισμός του κράτους, επικαλούμενος την «προστασία του πολίτη», να παρουσιάσει ως φασισμό τον ακηδεμόνευτο, ανιδιοτελή και αυτοοργανωμένο αγώνα για ελευθερία. Κλινική περίπτωση.

Επιχείρηση «Μιχάλης» (2):

αστυνομική εισβολή στο Δημαρχείο Κερατσινίου και σύλληψη 42 αλληλέγγυων συντροφικές χειρονομίες αλληλεγγύης έξω από το ΡΕΣΑΛΤΟ και σε όλη την Ελλάδα

Λίγη ώρα μετά την αστυνομική εισβολή στο ΡΕΣΑΛΤΟ, 42 σύντροφοι και συντρόφισσες προχωρούν σε κατάληψη του Δημαρχείου Κερατσινίου για τη μετατροπή του σε κέντρο αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης και σε εστία αγώνα κατά της κρατικής τρομοκρατικής επιδρομής στο ΡΕΣΑΛΤΟ. Δε θα περάσει πολύ ώρα και απίστευτες αστυνομικές δυνάμεις κάθε είδους (ΜΑΤ, ΖΗΤΑ, ΔΕΛΤΑ, ΟΠΚΕ κλπ) θα περικυκλώσουν το δημαρχείο και θα καλέσουν τους/τις καταληψίες να παραδοθούν. Οι καταληψίες φράζουν την είσοδο του δημαρχείου με έπιπλα, φτιάχνουν ανθρώπινες αλυσίδες, φωνάζουν συνθήματα, διαβάζουν ανακοινώσεις από τη μικροφωνική εγκατάσταση του δημαρχείου και ζητούν την αποχώρηση των αστυνομικών δυνάμεων ενώ κάτοικοι, γείτονες και δημοτικοί σύμβουλοι φτιάχνουν ένα ανθρώπινο φράγμα μπροστά στην είσοδο του δημαρχείου αποτρέποντας τις δυνάμεις καταστολής να εισβάλλουν. Ομως η εντολή της φυσικής και πολιτικής ηγεσίας της αστυνομίας (Οικονόμου - Χρυσοχοΐδης) είναι ρητή: αστυνομική εισβολή, εκκένωση του κτιρίου και σύλληψη όλων των καταληψιών. Ο δήμαρχος Κερατσινίου, που ακούει στο όνομα Φώτης Μελάς και κάθεται απόμερα καθόλη τη διάρκεια των εξελίξεων, δεν έχει το ηθικό ανάστημα να τοποθετηθεί ρητά κατά της εισβολής επιχειρώντας να την αποτρέψει ενώ τις επόμενες μέρες ακολουθεί τακτική χαμαιλέοντα: από τη μία οι δημοτικοί σύμβουλοι της παράταξής του προσυπογράφουν ψήφισμα αλληλεγγύης του δημοτικού συμβουλίου προς τους συλληφθέντες του ΡΕΣΑΛΤΟ και του δημαρχείου και από την άλλη ο ίδιος σε τηλεοπτικό κανάλι δηλώνει ότι το δημαρχείο είναι άσυλο για τον λαό και δεν μπορεί να καταλαμβάνεται από ομάδες ταραξιών (!). Τελικά, οι 42 αλληλέγγυοι/ες συλλαμβάνονται μετά από εισβολή των ΜΑΤ και προφανώς για να μην έρθουν σε επαφή με τους 22 προσαχθέντες από το ΡΕΣΑΛΤΟ οδηγούνται στα κρατητήρια του Μεταγωγών στην Πέτρου Ράλλη.

Για την ιστορία, ο πρασινοφρουρός δημοτικός σύμβουλος κύριος Ζούπης, θέλοντας να φανεί αρεστός τόσο στον Χρυσοχοΐδη όσο και στο πρωθυπουργικό γραφείο, κατήγγειλε γραπτώς ως πραξικόπημα το έκτακτο δημοτικό συμβούλιο της Κυριακής 6 Δεκέμβρη που έβγαλε το ψήφισμα αλληλεγγύης στους συλληφθέντες, τονίζοντας ότι τόσο ο ίδιος όσο και άλλοι δημοτικοί σύμβουλοι δεν είχαν ειδοποιηθεί και γι' αυτό αποχώρησε την ώρα του ψηφίσματος, προφανώς σε μια κίνηση διεκδίκησης του χρίσματος του υποψηφίου δημάρχου στις επόμενες τοπικές εκλογές από το κόμμα του (ως γνωστό στο ΠΑΣΟΚ Κερατσινίου υπάρχει μια πολυδιάσπαση εδώ και χρόνια και οι μνηστήρες για τη θέση του επικεφαλής του δημοτικού ψηφοδελτίου είναι πάντα πολλοί). Επίσης για την ιστορία, οι δύο δημοτικοί σύμβουλοι του ΚΚΕ (που δεν εμφανίστηκαν στο δημαρχείο όταν δρομολογούταν η αστυνομική εισβολή) πρότειναν δικό τους κείμενο ψηφίσματος αλληλεγγύης (από το οποίο απουσιάζει η αστυνομική εισβολή στο ΡΕΣΑΛΤΟ και αναφέρονται μόνο οι 42 του δημαρχείου), που είναι φωτοτυπία των προκηρύξεων που βγάζει το ΚΚΕ εδώ και χρόνια και στο οποίο επέμεναν μέχρι τέλους αρνούμενοι να συνυπογράψουν το κοινό κείμενο που συμφώνησαν οι υπόλοιποι δημοτικοί σύμβουλοι (μικροπολιτικές σκοπιμότητες και χειρισμοί πάνω στην πλάτη των συλληφθέντων;). Σχετικά με τους υπόλοιπους δημοτικούς συμβούλους, παρότι μας χωρίζει μια άβυσσος αξιών, επιλογών, αντίληψης, αγώνα και κοινωνικού οράματος και παρότι είναι οι φορείς της τοπικής εξουσίας, που μας

είναι εξίσου εχθρική και απεχθής με την κεντρική εξουσία, η στάση που κράτησαν τόσο έξω από το κατειλημμένο δημαρχείο όσο και με το ψήφισμα που εξέδωσαν τους τιμά. Παράλληλα με την κατάληψη του δημαρχείου, δεκάδες άλλοι αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες συγκεντρώνονται στην πλατεία Λαού και αποφασίζουν αυθόρμητα να πορευτούν προς το μπατοσκοκρατούμενο στέκι. Στήνεται μια μικρή αυτοσχέδια διαδήλωση λίγων εκατοντάδων μέτρων, η οποία μπαίνει με συνθήματα στην οδό Ερμού με κατεύθυνση προς το ΡΕΣΑΛΤΟ. Ορισμένοι ασφαλίτες που βρίσκονται έξω από το στέκι, μπροστά από την είσοδο, τους πετάνε κάποιες πέτρες και άδεια μπουκάλια μπίρας με σκοπό να τους αποτρέψουν να πλησιάσουν περισσότερο. Αυτή είναι η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι της οργής για τις συντρόφισσες και τους συντρόφους που επιταχύνουν το βήμα τους κάνοντας τους μπάτσους να μπουκνούν πανικόβλητοι τρέχοντας μέσα στο στέκι και να κλείσουν την πόρτα πίσω τους. Τα 3 ασφαλίτικα που εγκαταλείπουν απ' έξω αναποδογυρίζονται. Μια συντροφική χειρονομία αλληλεγγύης που θα γεννήσει το σύνθημα που κατ' επανάληψη θα ακουστεί τις επόμενες μέρες στις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης έξω από τα δικαστήρια του Πειραιά: «3 ασφαλίτικα κάναν ένα σάλτο, λευτεριά σε όλο το ΡΕΣΑΛΤΟ».

Την ίδια ώρα στα Εξάρχεια ξεσπούν συγκρούσεις με τα ΜΑΤ κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης στο σημείο δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου 1 χρόνο πριν. Μέσα στο συγκρουόμενο πλήθος υπάρχουν αναφορές και για το ΡΕΣΑΛΤΟ.

Το ίδιο βράδυ, του Σαββάτου 5 Δεκέμβρη, σε Κοζάνη, Γιάννενα, Μυτιλήνη και Θεσσαλονίκη θα πραγματοποιηθούν πορείες αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του ΡΕΣΑΛΤΟ και του δημαρχείου Κερατσινίου με κεντρικό σύνθημα:

ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Την επόμενη μέρα, Κυριακή 6 Δεκέμβρη, μέρα διαδηλώσεων σε όλη την επικράτεια, στις συγκρούσεις που θα ξεσπάσουν με τις δυνάμεις καταστολής στην Αθήνα αρκετοί νεολαίοι θα ξεστομίσουν προς τους ένστολους δολοφόνους: «για το ΡΕΣΑΛΤΟ ρε!».

Την ίδια μέρα έξω από τα δικαστήρια του Πειραιά θα πραγματοποιηθεί συγκέντρωση αλληλεγγύης με τη συμμετοχή εκατοντάδων ανθρώπων, η οποία θα χτυπηθεί από τα ΜΑΤ με γκλοπς και δακρυγόνα κατά την αποβίβαση των συλληφθέντων από τα μεταγωγικά οχήματα της αστυνομίας για να περάσουν από εισαγγελέα για την επίσημη απαγγελία κατηγοριών (22 από το ΡΕΣΑΛΤΟ, 42 από το Δημαρχείο Κερατσινίου). Η διαδικασία θα κρατήσει μέχρι αργά το βράδυ όπως και η συγκέντρωση αλληλεγγύης.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης εκατοντάδων ανθρώπων θα πραγματοποιηθεί και την επόμενη μέρα, Δευτέρα 7 Δεκέμβρη, έξω από τα δικαστήρια του Πειραιά, όπου οι 42 συλληφθέντες του δημαρχείου είναι να περάσουν από αυτόφωρο ενώ οι 22 του ΡΕΣΑΛΤΟ θα εξεταστούν ανακριτικά για να αποφασιστεί αν θα προφυλακιστούν ή όχι. Νωρίς το μεσημέρι, με την ολοκλήρωση του πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου στον Πειραιά, έξω από τα δικαστήρια καταφθάνουν και δεκάδες μαθητές με πανό που γράφει: ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ. Με μια συγκινητική αντοχή η συγκέντρωση θα κρατήσει μέχρι τις 6:00 τα ξημερώματα της επόμενης μέρας, Τρίτη 8 Δεκέμβρη, οπότε θα ολοκληρωθεί η ανακριτική διαδικασία χωρίς προφυλακίσεις και οι 22 του ΡΕΣΑΛΤΟ βγαίνοντας εξουθενωμένοι από το κτίριο των δικαστηρίων θα πνιγούν σε μια τεράστια συντροφική αγκαλιά δεκάδων αλληλέγγυων.

Τις επόμενες μέρες οι κινήσεις αλληλεγγύης θα συνεχιστούν, με συγκεντρώσεις, παρεμβάσεις, μικροφωνικές, πανό και μοιράσματα κειμένων, σε πολλές γειτονιές της Αθήνας και πολλές πόλεις της επικράτειας. Επίσης, μια σειρά ψηφισμάτων αλληλεγγύης θα εκδοθούν από συλλόγους εκπαιδευτικών και σωματεία εργαζομένων από την ευρύτερη περιοχή του Πειραιά καθώς και από τον σύλλογο εργαζομένων στο δήμο Κερατσινίου.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ από σελ. 4

Επιχείρηση «Μιχάλης» (3): από τις απαγωγές στις αιχμαλωσίες και έπειτα στις ομηρίες

Όσον αφορά στο δικαστικό μέρος της υπόθεσης, οι «περίφημες» προσαγωγές των 22 του ΡΕΣΑΛΤΟ δεν ήταν τίποτε άλλο από αστυνομική απαγωγή 22 ανθρώπων μετά από εισβολή στο χώρο που βρίσκονταν. Και αυτό γιατί ούτε επιδείχθηκε ούτε υπήρχε κανένα ένταλμα έρευνας, γιατί δεν δηλώθηκε καμία έστω και φτηνή δικαιολογία για την εισβολή (το μόνο που βρήκαν να γράψουν στη δικογραφία ήταν ότι έλαβαν ανώνυμο τηλεφώνημα για «παρασκευή εκρηκτικών» στο στέκι) αλλά και γιατί τόσο η «κυρία» που εμφανιζόταν ως εισαγγελέας όσο και ο «κύριος» που εμφανιζόταν ως επικεφαλής της επιχείρησης αρνούνταν να πουν τα ονόματά τους και να επιδείξουν τις υπηρεσιακές τους ταυτότητες. Όσο για τις γελοιότητες περί ανώνυμου τηλεφωνήματος, δεν μπορεί να τις πιστέψει ούτε ένα μικρό παιδί, όταν ένα επιτελείο τηλεκανίβαλων δημοσιοκάφρων, συντονιζόμενο από τον ίδιο τον Χρυσόχοϊδη, ήταν έτοιμο στα δελτία ειδήσεων των 8 να μιλήσει σε όλα τα κανάλια για την αστυνομική επιτυχία σε «ορμητήριο επιθέσεων», σε «γιάφκα αναρχικών», επιδεικνύοντας ως «αποδεικτικά στοιχεία» τις φωτογραφίες των εργαλείων, των σημαιών, των αντισφυξιογόνων масκών, των άδειων μπουκαλιών μπίρας και μιας «χειροβομβίδας κρότου-λάμψης» (που δεν ήταν παρά ένα δικό τους χρησιμοποιημένο δακρυγόνο), τις οποίες είχε διοχετεύσει η ίδια η κρατική ασφάλεια (τα μπιτόνια με το θερμαντικό πετρέλαιο δεν τα είχαν κρίνει αξιοποιήσιμα ακόμα).

Ετσι, για τη γελοιότητα του πράγματος, να σημειώσουμε τον πανικό που επικράτησε και τα μπινελίκια που έπεσαν όταν ο φωτογράφος της κρατικής ασφαλείας αποδείχτηκε ότι είχε μηχανή με φιλμ και όχι ψηφιακή. Απανωτά τηλεφωνήματα έγιναν επιτόπου για να ανακαλύψουν δεύτερο φωτογράφο, με ψηφιακή μηχανή, και να τον

φέρουν άμεσα, παρότι ήταν εκτός υπηρεσίας, για να μπορέσουν να αποστείλουν τις φωτογραφίες απευθείας μέσω e-mail στα κανάλια και να προβάλουν τα δελτία των 8. Πόσο συνεχίζει να επιβεβαιώνεται αλήθεια 40 χρόνια μετά το σύνθημα των εξεγερμένων του γαλλικού Μάη του '68: ΣΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΣΑΣ ΜΙΛΑΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ.

Στην κρατική ασφάλεια τώρα, ελλείπει οποιουδήποτε ενοχοποιητικού στοιχείου και μπρος στο επαπειλούμενο φιάσκο της ήδη πολυδιαφημισμένης στα κανάλια «αστυνομικής επιτυχίας», οι απαγωγές μετατράπηκαν σε αιχμαλωσίες. Ωρες διαβουλεύσεων και μαγειρεμάτων για το πώς να αποφύγουν το ρεζίλεμα της σκανδαλώδους εισβολής τους και της απαγωγής 22 ανθρώπων από έναν ανοιχτό κοινωνικό χώρο. Μια διεργασία σκοπιμοτήτων, που κατέληξε στην απαγγελία κατηγοριών σε βαθμό κακουργήματος για «σύσταση εγκληματικής οργάνωσης» βάσει του τρομονόμου και «παρασκευή εκρηκτικών υλών» (για το δοχείο με το φωτιστικό πετρέλαιο και τα άδεια μπουκάλια μπίρας) και σε βαθμό πλημμελήματος για «οπλοκατοχή» (για τις σημαίες και τα εργαλεία). Οι κατηγορίες ανακοινώθηκαν στους 22 προσαχθέντες από το ΡΕΣΑΛΤΟ στις 5:00 τα ξημερώματα της Κυριακής 6 Δεκέμβρη (σχεδόν 12 ώρες μετά την απαγωγή τους και χωρίς να τους έχει επιτραπεί επικοινωνία με δικηγόρο), αφού πρώτα ο Χρυσόχοϊδης είχε ολοκληρώσει τις υποδείξεις του γύρω από το κατηγορητήριο και αποσύρθηκε στις 4:30 από το κέντρο επιχειρήσεων συγχάironτας μέσω των ασυρμάτων τούς αστυνομικούς για τη συνεργασία και τον επαγγελματισμό που επέδειξαν.

Στο γραφείο του εισαγγελέα, έπειτα, η «σύσταση εγκληματικής οργάνωσης» αποσύρθηκε, σε μια κίνηση ισορροπιών απέναντι σε ένα κατηγορητήριο φαιδρό και ανυπόστατο στο σύνολο του και μια κατασταλτική μεθόδευση που είχε επενδύσει πολλά σε επικοινωνιακό επίτευδο.

Στην τελική φάση, η ανακριτική διαδικασία, εξελίχθηκε σε απόλυτο φιάσκο. Τι να ανακρίνεις όταν έχεις μισό μπιτόνι πετρέλαιο θέρμανσης και μερικές δεκάδες άδεια μπουκάλια μπίρας για «κατασκευή εκρηκτικών»; Τι να ανακρίνεις όταν έχεις 7 σημαίες και μερικά εργαλεία για «όπλα»;

Ενδεικτικά παραθέτουμε τη στιχομυθία μιας συντρόφισσας με την ανακρίτρια:

-Κυρία ανακρίτρια να σας ρωτήσω κάτι;
-Παρακαλώ.
-Στο σπίτι σας έχετε ζάχαρη;
-Εχω.
-Έχετε βούτυρο;
-Εχω δεσποινίς.
-Αυτό σημαίνει ότι αύριο θα φτιάξετε κέικ;
-Όχι.

-Τότε πώς ισχυρίζεστε ότι επειδή εμείς έχουμε άδεια μπουκάλια και πετρέλαιο για την σόμπα στο στέκι μας, αύριο θα φτιάξουμε μολότοφ; Και όμως, οι άνωθεν εντολές ήταν τόσο αυστηρές που τουλάχιστον για έναν σύντροφο η προφυλάκιση παιζόταν μέχρι τελευταία στιγμή, με κριτήρια την ηλικία του, τον φάκελο του και το γεγονός ότι ήταν ένας εκ των ενοικιαστών του χώρου. Ήταν τόσο αυστηρές, που με κριτήριο την κατοχή κλειδιών του στεκιού, σε 14 από τους 22 κατηγορούμενους επιβλήθηκαν οι περιοριστικοί

όροι της απαγόρευσης εξόδου από την χώρα, της παρουσίας στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής τους κάθε 1η και 16η του μήνα και εξωφρενικές χρηματικές εγγυήσεις συνολικά 51.000 ευρώ για να μην προφυλακιστούν. Καθεστώς ομηρίας.

Σχετικά, με τους συλληφθέντες από το δημαρχείο τα πράγματα ήταν πανομοιότυπα. Αφαιρέθηκαν και σε αυτούς τα κινητά χωρίς να τους επιτραπεί να επικοινωνήσουν με δικηγόρο ή κάποιον δικό τους. Τους μετέφεραν στο Μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη και κανείς δεν γνώριζε που τους έχουν πάει, λες και είχαν απαχθεί. Η απόδοση των κατηγοριών εναντίον τους έγινε, επίσης, στις 5:00 τα ξημερώματα της Κυριακής 6/12. Ενώ τους προσέθεσαν και το αδίκημα της απείθειας όταν αρκετοί και αρκετές αρνήθηκαν να δώσουν αποτυπώματα, δεδομένου ότι όταν τους ζητήθηκαν δεν τους είχαν ακόμα αποδοθεί κατηγορίες και δεν είχαν δει δικηγόρο.

Οι υπόλοιπες κατηγορίες που τους απαγγέθηκαν ήταν τα πλημμελήματα της διατάραξης κοινής ειρήνης, των διακεκριμένων φθορών, της αντίστασης κατά της αρχής από κοινού, της απόπειρας διακεκριμένων σωματικών βλαβών, της οπλοκατοχής και της οπλοφορίας. Δεδομένου, όμως, ότι στο δημαρχείο δεν υπήρξαν φθορές και δεν έγινε μήνυση από τον δήμαρχο για «διατάραξη οικιακής ειρήνης», οι κατηγορίες έχουν προκύψει από το αστυνομικό σενάριο ότι αυτοί και αυτές που συνελήφθησαν στο δημαρχείο είναι οι ίδιοι και οι ίδιες που αναποδογύρισαν τα ασφαλίτικα έξω από ΡΕΣΑΛΤΟ. Προς επιβεβαίωση, μάλιστα, αυτού του σεναρίου, οι διμοιρίες των ΜΑΤ, που είχαν αποσυρθεί και επέστρεψαν στα Ταμπούρια αρκετή ώρα μετά την κατάληψη του δημαρχείου, δηλώνουν ότι τους ακολούθησαν από το στέκι μέχρι το δημαρχείο.

Οι 42 συντρόφισσες και σύντροφοι κρατήθηκαν μέχρι το βράδυ της Δευτέρας 7/12, οπότε το αυτόφωρο τους όρισε ρητή δικάσιμο για τις 2 Μάρτη 2010. Ενώ μέσα στις 2 ημέρες που ήταν κρατούμενοι/ες αναστάτωσαν τα κρατικά κελιά (με την αδιαλλαξία τους, την άρνηση δακτυλοσκόπησης και την άρνηση τους να βάλουν χειροπέδες κατά τις μεταγωγές και στα δικαστήρια), αποτελώντας παράδειγμα και για τους 22 του ΡΕΣΑΛΤΟ σχετικά με τις χειροπέδες και κάνοντας πράξη ένα παλιό σύνθημα:

**ΤΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΖΗΤΗΜΑ ΔΕΝ
ΕΙΝΑΙ, ΤΟ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΣ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ.**

σελ.5

Επιχείρηση «Μιχάλης» (4):

το ευρύτερο κατασταλτικό κλίμα των ημερών

Η εισβολή στο ΡΕΣΑΛΤΟ, πέρα από κίνηση ατομικού και πολιτικού εκφοβισμού και καταγραφής νέων αγωνιζόμενων ανθρώπων, αποτελεί κομμάτι ενός ευρύτερου σχεδίου καταστολής που εφαρμόστηκε τις τελευταίες μέρες, επ' αφορμή της συμπλήρωσης ενός χρόνου από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και την κοινωνική-ταξική εξέγερση που ακολούθησε.

Αυτό που εξελίχτηκε αυτές τις μέρες, με επικοινωνιακή κορωνίδα τη δίωξη των 22 από το Ρεσάλτο και των 42 αλληλέγγυων από το δημαρχείο Κερατσινίου, αποτελεί συνέχεια της εντατικής προσπάθειας εγκαθίδρυσης του δόγματος «πυγμή και δημοκρατία». Της «σοσιαλίζουσας», δηλαδή, εκδοχής της «μηδενικής ανοχής» σε κάθε αντιστεκόμενο και αντιστεκόμενη, που έχει ξεκινήσει από τον Σεπτέμβριο με το κυνήγι μαγισσών από την υπόθεση της «γιάφκας» Χαλανδρίου, με την αστυνομική κατοχή των Εξαρχείων, με τις διώξεις διαδηλωτών με τον κουκουλονόμο από την μαχητική πορεία στη Νίκαια για τα αστυνομικά βασανιστήρια και τη δολοφονία του 25χρονου πακιστανού μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν.

Η αστυνομικοκρατούμενη πόλη, η τρομοϋστερία των ΜΜΕ, οι αναμμένοι φάροι των περιπολικών, οι εξακριβώσεις στο κέντρο και σε γειτονιές όλες τις προηγούμενες μέρες, οι πάνω από 800 «προληπτικές προσαγωγές» σε όλη τη χώρα, οι 130 συλλήψεις διαδηλωτών, οι 7 προφυλακίσεις, το φόρτωμα σακιδίων με μολότοφ σε συλληφθέντες (διαδηλωτές και άσχετους) που γλίτωσαν τις προφυλακίσεις από βίντεο που κυκλοφόρησαν, η χρήση πλαστικών σφαιρών κατά μαθητών, οι κτηνώδεις επιθέσεις των ένοπλων καθαρμάτων των ΜΑΤ και των μηχανοκίνητων ομάδων ΔΕΛΤΑ και ΖΗΤΑ σε διαδηλωτές (με αποτέλεσμα τον τραυματισμό πολλών, με σοβαρότερη περίπτωση αυτή της ιστορικής τροτσίστριας αγωνίστρια του ΕΕΚ Αγγελικής Κουτσουμπού), η εισβολή των ΜΑΤ στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Ιωαννίνων κατά τη διάρκεια της πορείας της 6ης Δεκέμβρη χωρίς ένταλμα ούτε κάποιο πρόσχημα, οι βιντεοσκοπημένες συμπράξεις φασιστών και μπράβων με διμοιρίες των ΜΑΤ σε διάφορες πόλεις, η επαναλαμβανόμενη καταπάτηση του ασύλου στο ΑΠΘ στη Θεσσαλονίκη και στη Νομική στην Αθήνα και η συνολική αμφισβήτηση του κοινωνικού χαρακτήρα του πανεπιστημιακού ασύλου μετά την μιντιακά κατασκευασμένη επίθεση, που δήθεν τον έστειλε στην εντατική, κατά του (παραιτηθέντα πλέον πρύτανη του Πανεπιστημίου Αθηνών) «κύριου» Κίττα, στην Πρυτανεία του Πανεπιστημίου Αθηνών στα Προπύλαια στις 6 Δεκέμβρη, αποτελούν χαρακτηριστικά δείγματα του «νέου» δόγματος.

Η κρατική τρομοκρατία, λοιπόν, απλώθηκε στους δρόμους, επιχειρώντας να εγκαθιδρύσει κοινωνικά τον φόβο αλλά συνάντησε και σημαντικά πεδία κοινωνικής οργής. Ιδιαίτερα στις διαδηλώσεις της 6ης και 7ης Δεκέμβρη, όπου χιλιάδες κόσμου συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής και επιτέθηκαν μαζί στις δυνάμεις καταστολής, σε σύμβολα εξουσίας και σε καπιταλιστικούς στόχους στο κέντρο της Αθήνας. Αυτής της οργής που θάφτηκε επιμελώς από τα media, γιατί κλόνιζε το «ακατάβλητο» κατασταλτικό σχέδιο της ελληνικής αστυνομίας, τσαλάκωνε το γυαλιστερό προσωπείο της κοινωνικής ειρήνευσης, προκαλούσε ρωγμές σε όλη αυτή την κατασκευή κοινωνικού φόβου και ελέγχου. Τα ΜΜΕ δεν είχαν παρά να χειροκροτήσουν και να εξυψώσουν (είχε προηγηθεί εξάλλου συνάντηση κορυφής καναλαρχών, μεγαλοεκδοτών και ηγεσίας του υπουργείου) ως επιτυχημένη μια στρατηγική καταστολής που ήδη ακυρώθηκε στην πράξη, ήδη έχει απαξιωθεί και θα συνεχίζει να απαξιώνεται από ολοένα και περισσότερους ανθρώπους, από ολοένα και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια. Γιατί παρά την αντίθετη εικόνα που επιχειρούν να παρουσιάσουν, οι συναινέσεις που έχουν κατορθωθεί είναι μόνο θεσμικές (μεταξύ κομμάτων, ΜΜΕ, εργατοπατέρων και

κεφαλαιοκρατών) και όχι κοινωνικές. Αλλωστε, ούτε η νέα πολιτική διαχείριση έχει κάποιο -έστω υποτυπώδες- κοινωνικό συμβόλαιο να προτείνει ούτε ο καπιταλισμός στο σύνολο του μπορεί να υποσχεθεί τίποτε άλλο από περισσότερη φτώχεια (υλική, συναισθηματική, διανοητική), περισσότερα φοβικά σύνδρομα και καταστολή.

Ετσι, παρά τους τόνους εκφοβιστικής προπαγάνδας (συμπεριλαμβανομένης της γριποτρομοκρατίας) που το τελευταίο διάστημα διέσπειραν οι κυριαρχικές οθόνες και παρά τις υπερμεγέθεις κατασταλτικές εκστρατείες, το στοίχημα του Δεκέμβρη κερδήθηκε από τις χιλιάδες των «συκοφαντημένων». Παρά τους ισχυρισμούς των υπουργών, των γραμματέων και των φαρισαίων, των ένοπλων ροπαλοφόρων και των undercover δημοσιογράφων, σε όλες σχεδόν τις πόλεις της επικράτειας διατυπώθηκε και πάλι ένα μήνυμα ανυποταγής, από εργαζόμενους και άνεργους, φοιτητές και μαθητές, άνδρες και γυναίκες, ντόπιους και μετανάστες. Ένα μήνυμα σύγκρουσης με τον στρατό κατοχής της Δημοκρατίας, ένα μήνυμα επίθεσης στις καταναλωτικές αυταπάτες, ένα μήνυμα αδιαλλαξίας προς την Εξουσία. Τελικά δεν κατόρθωσαν να κάνουν τον Δεκέμβρη ούτε ένα θλιβερό επετειακό μνημόσυνο ούτε μια γιορτή των σωμάτων ασφαλείας.

Ωστόσο, η διασπορά του φόβου και της σύγχυσης κοινωνικά, αναφορικά με τα προτάγματα της κοινωνικής αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης, των αδιαμεσολάβητων κοινωνικών αγώνων και των μαχητικών επιλογών θα συνεχιστεί και θα οξύνεται (όπως και η αστυνομικοκρατία) όσο θα βαθαίνει η κρίση του συστήματος και θα εντείνεται η κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Ο ιδεολογικός και κατασταλτικός πόλεμος θα κλιμακωθεί στην προσπάθεια διάσωσης του καθεστώτος, στην προσπάθεια της κυριαρχικής παλινόρθωσης.

Στόχος είναι η εγκληματοποίηση όσων αντιστέκονται, των χώρων τους και των προταγμάτων τους. Εξάλλου, οι αστυνομικές εισβολές και εκκενώσεις αυτοδιαχειριζόμενων στεκιών και καταλήψεων έχουν προαναγγεληθεί εδώ και ένα μήνα από τα κρατικά επιτελεία, τόσο από δηλώσεις του ίδιου του Χρυσοχοΐδη όσο και από άρθρα ασφαλιτοδημοσιογράφων τύπου Λαμπρόπουλου στο ΒΗΜΑ. Το επιχείρημα απλό: «οι χώροι αυτοί αποτελούν καταφύγια συμμοριών και ορμητήρια επιθέσεων, αποτελούν γιάφκες». Όμως, καταφύγια συμμοριών και γιάφκες είναι τα αστυνομικά τμήματα και τα πολιτικά γραφεία, είναι τα κολωνακίωτικα και κηφισιώτικα κυριλέ στέκια όπου χαριεντίζονται μεταξύ τους οι πολιτικές, οικονομικές και μιντιακές εξουσίες, είναι τα τηλεοπτικά πάνελ και τα τραπέζια όπου κάνουν «κοινωνικό διάλογο για το ασφαλιστικό» οι εργατοπατέρες, τα αφεντικά και οι κρατικοί επιτελείς, είναι τα εγχώρια και διεθνή γραφεία των κουστουμάτων και γραβατωμένων που επιβάλλουν τα πιο σκληρά αντι-κοινωνικά μέτρα. Το ΡΕΣΑΛΤΟ, όπως και όλοι οι υπόλοιποι ανοιχτοί κοινωνικοί χώροι, αντιεξουσιαστικά στέκια και καταλήψεις, είναι «παρασκευαστήρια» κοινωνικών συνειδησών και συγκρούσεων, είναι «ορμητήρια» ελευθερίας. Και κάθε φορά που η καταστολή θα τολμά να αγγίζει αυτούς τους χώρους και να στοχοποιεί τους ανθρώπους που τους πλαισιώνουν, όλο και περισσότεροι αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες θα είναι εκεί για να τους υπερασπιστούν, ρίχνοντας το γάντι στους ανθρωποφύλακες, τους πραιτοριανούς, τους τηλεκανίβαλους και τους πολιτικούς και οικονομικούς προϊσταμένους τους: κοπιάστε!

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ
ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ**

Δεκέμβρης 2009

ΡΕΣΑΛΤΟ & Συνέλευση Εξεγερμένων από Σαλαμίνα,
Πέραμα, Δραπετσώνα, Κερατσίνι, Νίκαια

Ομηριών... update

Εξι μήνες μετά, τα πράγματα –ως προς το δικαστικό τους μέρος– έχουν κάπως έτσι:

Για τους 22 του Ρεσάλτο, η υπόθεση εξακολουθεί να βρίσκεται στα χέρια της ανακρίτριας, και για την ακρίβεια στην ντουλάπα της, αφού μετά την επιβολή ασφυκτικών περιοριστικών όρων στους 14 από τους 22 κατηγορούμενους (εγγυήσεις συνολικά 51.000 ευρώ,

εμφάνιση στο αστυνομικό τμήμα κάθε 1η και 16η του μήνα και απαγόρευση εξόδου από τη χώρα), προφανώς θεώρησε ότι ολοκλήρωσε το έργο που της ανατέθηκε (δηλαδή το να θέσει σε μακρόχρονη ομηρία τους κατηγορούμενους), δεδομένου άλλωστε ότι η υπόθεση δεν έχει αντικείμενο επί της ουσίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το ότι, ενώ οι 14 ήδη από

τις πρώτες μέρες κατέθεσαν αίτηση για άρση των περιοριστικών όρων που τους επιβλήθηκαν, μέχρι σήμερα δεν υπάρχει καμία απάντηση, παρά μόνο μία εισαγγελική πρόταση που –αδιαφορώντας για το περιεχόμενο των αιτήσεων – προτείνει μόνο τη μείωση των εγγυήσεων κατά 30%, προφανώς στο πλαίσιο των χειμερινών εκπτώσεων που ήταν τότε σε εξέλιξη.

Για τους 42 του Δημαρχείου, η υπόθεση, εξαιτίας του πλημμεληματικού –καθόλου όμως ασήμαντου– χαρακτήρα των κατηγοριών, πήρε εξ αρχής τον δρόμο της αυτόφωρης διαδικασίας και έχει αναβληθεί για τον Δεκέμβριο 2010, αφού στις 2.3.2010 είχε μπει τελευταία (!) στο πινάκιο και δεν έφτασε ποτέ η σειρά της.

Προφανώς, επιφυλασσόμαστε...

Ομηριών... update

μια ιστορία για τα λιπάσματα, την ανάπτυξη & την ποιότητα (i) ζωής

Στις αρχές Μαρτίου, μια μέρα μετά την ανακοίνωση της πρώτης σειράς μέτρων για την οικονομική κρίση και την ίδια ώρα που το γενικό λογιστήριο του κράτους είχε αποκλειστεί από διαδηλωτές, ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, η υπουργός οικονομίας, ανάπτυξης και ναυτιλίας, οι υφυπουργοί υποδομών, εργασίας, προστασίας του πολίτη, ο πρόεδρος του ΟΛΠ, γενικοί γραμματείς, βουλευτές, δήμαρχοι και λοιποί συγγενείς συγκεντρώθηκαν στο μέγαρο του ΟΛΠ, σε κλίμα ευφορίας, για να ανακοινώσουν το ειδικό αναπτυξιακό σχέδιο για τον Πειραιά 2010 - 2020, που αποτελεί επένδυση ύψους 1,5 δισ. ευρώ.

Συνοπτικά, τα έργα που περιλαμβάνονται στο σχέδιο αφορούν στην επέκταση δικτύων και μεταφορών, στις υπηρεσίες του λιμανιού για επιβατηγό και εμπορική ναυτιλία, στον τουρισμό και στις αστικές αναπλάσεις. Οι τελευταίες, όπως περιγράφεται, «θα αναβαθμίσουν σημαντικά την ποιότητα ζωής των πολιτών, των επαγγελματιών αλλά και των επιβατών-επισκεπτών του λιμανιού και της πόλης του Πειραιά», ως παρηγοριά μάλλον για το ξεζούμισμα το οποίο μας εκβιάζουν να υποστούμε εξαιτίας της κρίσης.

Τα έργα, επίσης, χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: α) τα «ώριμα», για τα οποία έχει εξασφαλιστεί χρηματοδότηση και θα ολοκληρωθούν μέσα στην 5ετία (π.χ. μετρό, monorail, θέσεις για κρουαζιερόπλοια, εκθεσιακό κέντρο, ανάπτυξη κόμβου Ικονίου – Κερατσινίου – Περάματος από ΔΕΗ μέχρι Σχιστό, πράσινο λιμάνι κ.ά.) και β) τα «μεγάλα αναπτυξιακά έργα γενικότερης προοπτικής» που θα γίνουν ως το 2020. Για αυτά υπάρχουν προβλήματα καθορισμού της δαπάνης και ίσως για ορισμένα χρειαστεί διαπραγμάτευση με την Ε.Ε., όπως και διαβούλευση με τους τοπικούς φορείς.

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκει και η ανάπτυξη της περιοχής του πρώην εργοστασίου των λιπασμάτων στη Δραπετσώνα που επί χρόνια θεωρείτο φιλέτο προς αξιοποίηση. Σύμφωνα με τις τελευταίες εξελίξεις, οι διαδικασίες για «ξεπάγωμα» της επένδυσης επιταχύνονται. Ενώ μέχρι τώρα το σχέδιο κολλούσε στις διαφωνίες των ιδιοκτητών της περιοχής (Εθνική τράπεζα, ΑΓΕΤ, Ελληνικά Πετρέλαια, ΟΛΠ, ΒΡ), πρόσφατα ανακοινώθηκε ότι μεταξύ των πέντε εταιριών θα υπογραφεί μνημόνιο κατανόησης (memorandum of understanding) προκειμένου να αξιοποιηθεί η περιουσία τους συντονισμένα, μέσω της σύστασης εταιρείας ειδικού σκοπού.

Μέχρι στιγμής, για τα 660 συνολικά στρέμματα των λιπασμάτων, έχουν γίνει 5 σχέδια ανάπτυξης (το τελευταίο πρόσφατα από τη νομαρχία Πειραιά). Αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στις προτάσεις και τα σχέδια και να παρακολουθήσουμε τις δημόσιες εισηγήσεις που γίνονται επί του θέματος και γρήγορα θα διαπιστώσουμε ότι ένα από τα κυρίαρχα επιχειρήματα για την ανάπτυξη των λιπασμάτων είναι ότι «επιτέλους οι κάτοικοι της Δραπετσώνας και του Κερατσινίου θα αποκτήσουν πρόσβαση στη θάλασσα» και «θα αναβαθμιστεί η ποιότητα ζωής τους». Το επιχειρήμα γνωστό. Χρησιμοποιείται κάθε φορά που ένα σχέδιο ανάπτυξης μπαίνει σε τροχιά υλοποίησης: από τις ισοπεδωτικές τουριστικές επενδύσεις μέχρι τα ολυμπιακά έργα,

στους «στόχους» περιλαμβάνονται η καλύτερευση της ζωής των κατοίκων και οι επιπλέον θέσεις εργασίας. Ωστόσο, θα ήμασταν τουλάχιστον αφελείς αν θεωρούσαμε ότι αυτό αποτελεί επιδίωξη, καθώς στην πραγματικότητα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Επίσης, θα πέφταμε σε μια μεγάλη παγίδα αν πιστεύαμε ότι τα αναπτυξιακά έργα και γενικότερα η καραμέλα της ανάπτυξης έχουν θετικό πρόσημο. Πόσω μάλλον στους καιρούς που διανύουμε που κάθε αντικοινωνικό πλάνο της εξουσίας θα επιχειρηθεί να περάσει με την επίκληση των επενδύσεων, των έργων, των θέσεων εργασίας.

Η φαιδρότητα του επιχειρήματος περί πρόσβασης στη θάλασσα είναι τόσο εμφανής που ακόμα και το εργαστήριο αστικού περιβάλλοντος του ΕΜΠ παρατηρεί τα εξής: «Οι μέχρι σήμερα δημοσιευμένες προτάσεις του ΟΡΣΑ και των ιδιοκτητών του χώρου προβλέπουν οικοδόμηση του συνόλου της έκτασης της πρώην ΑΕΕΧΠΛ με προτεινόμενους συντελεστές δόμησης οι οποίοι κυμαίνονται 0,80 έως 0,40. Στις υπάρχουσες προτάσεις δεν έχει προβλεφθεί ενιαίο πάρκο πρασίνου, η δε ακτή καταλαμβάνεται από εκτεταμένες χρήσεις αναψυχής και τουρισμού, οι οποίες θα περιορίσουν την πρόσβαση των κατοίκων στη θάλασσα.

Παράλληλα, εκκρεμεί ο περιβαλλοντικός έλεγχος του υπεδάφους σε σχέση με παγιδευμένα τοξικά υπολείμματα τα οποία προέκυψαν από την κατεδάφιση των βιομηχανικών εγκαταστάσεων λιπασμάτων, οξέων, αμμωνίας κ.α. Σημειώνεται ότι κατά την κατεδάφιση του εργοστασίου δεν υπήρξε περιβαλλοντικός έλεγχος σύμφωνα με όσα προκύπτουν από τα δημοσιευμένα στοιχεία των αρμοδίων διευθύνσεων ΥΠΕΧΩΔΕ και Νομ. Αυτοδιοίκησης Πειραιά» (Ιανουάριος 2010).

Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι τη δεκαετία του '90 το ΥΠΕΧΩΔΕ είχε πραγματοποιήσει μετρήσεις που έδειξαν μεγάλη τοξικότητα μέχρι ραδιενέργεια στο υπέδαφος και οι οποίες ποτέ δεν

κάθε
αντικοινωνικό πλάνο
της εξουσίας θα
επιχειρηθεί να περάσει
με την επίκληση των
επενδύσεων, των έργων,
των θέσεων εργασίας

έχουν δημοσιοποιηθεί.

Σύμφωνα με το τελευταίο σχέδιο που εκπονεί η νομαρχία Πειραιά, προτείνεται η μετατροπή της περιοχής σε μητροπολιτικό πάρκο. Τι σημαίνει αυτό; Όπως διαβάζουμε στον τύπο «η μελέτη προβλέπει την κατασκευή 2 έως 4 ουρανοξυστών 22 έως 34 ορόφων, συνολικού ύψους από 77 έως 119 μέτρων που θα καλύπτουν το 6% της έκτασης,

2 μαρίνων (στους υπάρχοντες όρμους), σταθμό του προαστιακού με μικρό εμπορικό κέντρο, ενός μικρού ξενοδοχείου, νέες χρήσεις για την περιοχή, όπως μουσείο, συνεδριακό- πολιτιστικό κέντρο στα διατηρούμενα κτίρια συνολικής επιφάνειας 17.736m², για τα οποία έχει δείξει ενδιαφέρον το Πανεπιστήμιο Πειραιά, καθώς και τη διασφάλιση της ελεύθερης πρόσβασης στην θάλασσα».

Επίσης, συνδυαστικά με τα παραπάνω σχεδιάζεται η επέκταση του βόρειου λιμένα για μεγάλα σκάφη αναψυχής και ημερόπλοια για δημιουργία λιμένος – μαρίνας που όπως περιγράφεται θα είναι «ανοιχτή σε κατοίκους με έργα περιπάτου και ήπιας αναψυχής». Το εν λόγω έργο βρίσκεται επίσης σε στάδιο μελέτης και αναμένεται να ολοκληρωθεί έως το 2020.

Ολα φαίνονται πολύ καλά σχεδιασμένα. Η ιδέα για τους ουρανοξύστες έρχεται από Λονδίνο, το Ντουμπάι και το Τόκιο. Οι αναφορές στα σχέδια στολίζονται με βαρύγδουπα επίθετα και εκφράσεις: «μεγαλόπνοα» και «εξαιρετικά σημαντικά για την αναπτυξιακή προοπτική και τη φυσιογνωμία του Πειραιά». Ωστόσο, είναι ξεκάθαρο ότι η ανάπτυξη των λιπασμάτων δεν αφορά τους κατοίκους των περιοχών. Η ποιότητα ζωής τους είναι τουλάχιστον τραγελαφικό να συνδέεται με έναν τεράστιο ιδιωτικό χώρο διαμορφωμένο για τις ανάγκες των επιχειρηματιών, των εφοπλιστών και των τουριστών πολυτελείας, με ουρανοξύστες, πολυτελή γιοτ, μερικές λωρίδες πεζοδρόμου και απομονωμένα τμήματα με γκαζόν. Τι πράγματι θα «αναβαθμιστεί» αν όχι τα ταμεία αυτών που θα πραγματοποιήσουν την επένδυση; Οι οποίοι φυσικά αδιαφορούν τόσο για την υπάρχουσα μόλυνση του υπεδάφους όσο και για την περαιτέρω επιβάρυνση της περιοχής από τα νέα οδικά δίκτυα, το καυσάεριο, την κίνηση αλλά και την αύξηση των αντικειμενικών αξιών και των ενοικίων που θα φέρει η ανάπτυξη. Όσο για τις θέσεις εργασίας – κάτι που θα αποτελέσει αναμφίβολα ακόμα ένα βασικό επιχειρήμα για την αναγκαιότητα της επένδυσης, ειδικά αυτήν την περίοδο που οι περιοχές μας μαστίζονται από την ανεργία – ας μην ξεγελιάμαστε πως η απασχόληση θα είναι πρόσκαιρη και θα γίνει με όρους εκμετάλλευσης (φτηνά εργατικά μεροκάματα) με πρόσχημα την κρίση. Κι ύστερα θα είναι αυτοί οι ίδιοι οι εργαζόμενοι που θα χτίσουν αυτή τη δεύτερη πόλη μέσα στην πόλη τους στην οποία τελικά θα έχουν περιορισμένη πρόσβαση.

Την ίδια στιγμή που, με τη συνταγή του ΔΝΤ, οι εργαζόμενοι εκβιάζονται να ξεπληρώσουν τα κρατικά χρέη στον φαύλο κύκλο που οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ δημιούργησαν, τα εγχώρια και διεθνή κεφάλαια θα χτυπήσουν ό,τι έχει μείνει «αναξιοποίητο» για να το εκμεταλλευτούν, αυξάνοντας τα κέρδη τους και παρατείνοντας την επιβίωσή τους. Είναι η ίδια στιγμή που από την πλευρά μας, με γνώμονα την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη, πρέπει να πάρουμε θέση και να αποφασίσουμε με τους δικούς μας όρους πώς θέλουμε να ζούμε στις ίδιες μας τις γειτονιές, χωρίς να αφήνουμε έναν από τους τελευταίους χώρους στον Πειραιά που θα μπορούσε να έχει κοινωνική χρήση να τον ορέγονται οι κάθε λογής μεγαλοκαρχαρίες.

Οι αλλαγές, τα νέα μέτρα, νομοσχέδια και οι εξελίξεις που αφορούν τη ζωή μας τους τελευταίους μήνες, μας βομβαρδίζουν καθημερινά. Με αποτέλεσμα να νοιώθουμε τουλάχιστον αμήχανοι στον καταιγισμό των δεδομένων και ανήμποροι να τα παρακολουθήσουμε, να τα κατανοήσουμε και να αντιληφθούμε συνολικά τις σοβαρότατες επιπτώσεις στην καθημερινότητά μας. Η λογική ΣΟΚ που εφαρμόζεται με απόλυτη σύμπνοια από το ελληνικό κράτος, την ευρωπαϊκή ένωση, το διεθνές νομισματικό ταμείο και την «ελεύθερη αγορά» δεν έχει άλλο σκοπό από το να συγχύσει, φοβίσει, τρομοκρατήσει και εντέλει να εφαρμόσει το μέλλον που έχουν ήδη σχεδιάσει. Μέλλον ασφαλές, σίγουρο και κερδοφόρο γι' αυτούς, ολοφάνερα ανασφαλές, αβέβαιο και μαύρο για μας.

Η σημασία που πρέπει να δίνουμε σε όλες αυτές τις πληροφορίες και τα δεδομένα που λαμβάνουμε είναι αναγκαία σήμερα, περισσότερο από ποτέ. Σε αυτό το πλαίσιο, για τις περιοχές μας, έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον να αποδελτιώσουμε κάποια από αυτά και να τα αντιπαραθέσουμε.

Στις 27 Μαΐου 2010, πραγματοποιήθηκε μία έρευνα για την ανεργία, για λογαριασμό ραδιοφωνικού σταθμού της αθήνας. Στην έρευνα χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία από το εργατικό κέντρο αθήνας, πειραιά και άλλων πόλεων και αφορούν την περίοδο του τελευταίου τριμήνου. Εκτός λοιπόν της εκτίμησης πως η οικοδομή, ο τουρισμός όχι μόνο δεν πρόκειται να απορροφήσουν νέες θέσεις εργασίας αλλά και δεν θα έχουν την δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν

το ήδη υπάρχον εργατικό δυναμικό, πιο συγκεκριμένα, για τις περιοχές της δυτικής αθήνας είπαν πως το ποσοστό της ανεργίας ξεπέρασε το 20%, στον πειραιά έχει αγγίξει το 24%, ενώ στη Ζώνη του περάματος και την ελευσίνα το ποσοστό είναι πολύ μεγαλύτερο (συμπληρωματικά: για τη Ζώνη υπάρχουν στοιχεία που μιλούν για 75% ανεργία τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, για την περιοχή της ελευσίνας οι θέσεις εργασίας μειώθηκαν κατά 15% σε σχέση με το 2009 και οι μεταλλουργικές βιοτεχνίες του θριάσειου είτε κλείνουν η μία μετά την άλλη είτε απολύουν διαρκώς τεχνίτες). Παρεμπιπτόντως για το 2ο εξάμηνο του 2010, εντάχθηκαν 200 νέες οικογένειες οικονομικά αδυνάτων στο πρόγραμμα του κοινωνικού παντοπωλείου του δήμου πειραιά.

**η κρίση είναι εδώ,
η οικονομία έχει καταρρεύσει
κι όμως, στις περιοχές μας...**

**...τα μεγάλα αφεντικά
αναπτύσσονται και κερδίζουν!**

Σε παραλληλία με αυτά τα «νούμερα» που θα τα ζούμε σολοένα και πιο έντονα, ας παραθέσουμε κάποια άλλα «νούμερα» για τις ίδιες περιοχές. Είναι γνωστό ότι οι περιοχές του πειραιά κυρίως προσφέρουν εργατικό δυναμικό στα εμπορικά πλοία, στον ΟΛΠ, στους ΣΕΜΠΟ, στα ναυπηγεία, στα ελληνικά πετρέλαια. Τον Μάρτη του 2010, σε ηλεκτρονική σελίδα ναυτιλιακών νέων μάθαμε ότι οι έλληνες εφοπλιστές αύξησαν κατά 5,6% τη δύναμη του ελληνικού εμπορικού στόλου σε σύγκριση με την αντίστοιχη του Μαρτίου 2007. Η ετήσια έκθεση τους για το 2009-2010, απ' όπου η άντληση των στοιχείων, τονίζει πως η ελληνική εμπορική ναυτιλία βρίσκεται πρώτη στην ευρωπαϊκή ναυτιλιακή «πυραμίδα» εν μέσω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Ο ΟΛΠ, από την άλλη, παρουσίασε για το πρώτο τρίμηνο του 2010 καθαρά κέρδη 1,73 εκατομμύριων ευρώ έναντι ζημίας 766.200 ευρώ της αντίστοιχης περιόδου του 2009, ο κύκλος εργασιών του αυξήθηκε κατά 21,9% και ανήλθε σε 33,69 εκατομμύρια ευρώ, ενώ τέλος αύξησε τα χρηματικά διαθέσιμά του σε 52 εκατομμύρια ευρώ έναντι 31 εκατομμυρίων του προηγούμενου έτους. Σε αγαστή συνεργασία με τον ΟΛΠ, ο μεγάλος καπετάνιος της COSCO Γουέι Τζιανφού και αφεντικό πλέον των 2 από τους 3 σταθμούς εμπορευματοκιβωτίων (ΣΕΜΠΟ) επισκέφθηκε πριν λίγο καιρό τον πειραιά και αφού ενημέρωσε τους σχετικούς υπουργούς (εργασίας, ανάπτυξης, ναυτιλίας κλπ) πως το τετράμηνο Ιανουαρίου-απριλίου 2010 αυξήθηκε κατά 43% η διακίνηση κοντέινερ από τον πειραιά, ανακοίνωσε πως τον τελευταίο μήνα ξεκίνησαν να έρχονται 8 πλοία – κοντέινερ της μεταφορικής γραμμής «CKYH», που συγκροτούν οι μεγάλες ασιατικές

εταιρείες Cosco, Kawasaki από την Ιαπωνία, Yang Ming από την Ταϊβάν και Hanjin από την Κορέα και δήλωσε ταυτόχρονα περήφανος και βέβαιος ότι θα μετατρέψει τον πειραιά στο μεγαλύτερο διαμετακομιστικό λιμάνι της μεσογείου. Τέλος, η ΠΕΤΡΟΛΑ (ΕΛ.ΠΕ. – το 35% ανήκει στο δημόσιο) έχει ξεκινήσει στην ελευσίνα ένα από τα μεγαλύτερα επενδυτικά προγράμματα, σε καιρούς ύφεσης, προϋπολογισμού πάνω από 1 δισεκατομμύριο

**ο ΟΛΠ, για το πρώτο τρίμηνο
του 2010, αύξησε τον κύκλο
εργασιών του κατά 21,9% και
ανήλθε σε 33,69 εκατομμύρια
ευρώ, σε σχέση με την
αντίστοιχη περίοδο του 2009**

ευρώ που αφορά την επέκταση των Διυλιστηρίων αλλά και τον εκσυγχρονισμό των ήδη υπαρχουσών μονάδων. Για το έργο αυτό προβλέπεται να δουλέψουν 2.500 εργαζόμενοι για τουλάχιστον 2 χρόνια. Οι ειδικότητες που απαιτούνται γι' αυτό το έργο είναι κυρίως εργατοτεχνίτες μετάλλου, δηλαδή εργάτες-άνεργοι όπως αυτοί της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης και των μεταλλουργικών βιοτεχνιών του Θριάσειου. Ωστόσο, η διοίκηση των ΕΛ.ΠΕ., όπως φαίνεται, δεν σκοπεύει να προσλάβει άνεργους των

περιοχών με μεροκάματο της σύμβασης μετάλλου αλλά έκλεισε συμφωνία με την ιταλική εταιρεία SIM (εταιρεία που ειδικεύεται στο δουλεμπόριο, μεταφέρει και νοικιάζει δηλαδή ανασφάλιστους και χαμηλόμισθους εργάτες από διάφορες χώρες, οικονομικά κατεστραμμένες, σε μεγάλες εταιρείες) αξιοποιώντας την Συνθήκη Μπολκενστάιν (νόμος πια του ελληνικού κράτους με ψήφους από το ΠΑΣΟΚ, τη ΝΔ και το ξενοφοβικό ΛΑΟΣ).

Θα μπορούσε να γραφτεί ένα τεράστιο «συνεχίζεται» με αποσιωπητικά μπρος και πίσω για όλες αυτές τις αντιπαραθέσεις που αφορούν στην καθημερινότητά μας. Το πιο εύλογο συμπέρασμα που προκύπτει είναι πως η πρόκληση της κρίσης οφείλεται μόνο στους κυρίαρχους αυτού του τόπου και του κόσμου ολόκληρου και όχι σε εμάς. Αν και είναι η κρίση τους, οι τρόποι διεξόδων που επιβάλλουν εγείρουν σοβαρότατα και κρίσιμα ζητήματα σε εμάς. Από το πώς θα αγωνιστούμε ενάντια σε όλα αυτά τα μέτρα και νομοσχέδια, το πώς θα αντιμετωπίσουμε την ανεργία, τις αυξήσεις των λογαριασμών, των τιμών μέχρι το πώς στεκόμαστε σε ανθρώπους στη γειτονιά μας που ενδεχομένως αγγίζουν τα όρια της εξαθλίωσης. Γιατί, αν δεν ασχοληθούμε με αυτά, θα έρθουμε αντιμέτωποι με την πιο σκληρή, φοβική, καταπιεστική, εκμεταλλευτική πραγματικότητα που έχουμε φανταστεί. Γράφοντας αυτές τις γραμμές, η είδηση της αυτοπυρπόλησης ενός 55χρονου μέσα σε τράπεζα, ενώ φώναζε «με καταστρέψατε», μαζί με τις 5 αυτοκτονίες εξαιτίας οικονομικών οφειλών (η μία στη δραπετσώνα), δεν μπορεί παρά να μας χτυπάει το καμπανάκι της αλληλεγγύης που δυστυχώς είχε αραχιάσει μέσα στα τετραγωνικά του καθενός και της καθεμιάς.

ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ

Μια μεγάλη τομή, που δεν έχει λάβει της προσοχής που της αρμόζει

μέσα στη γενικότερη επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου, είναι το ήδη ψηφισμένο από τον Μάιο στο κοινοβούλιο σχέδιο «Καλλικράτης».

Πρόκειται για μια ριζική αναδιάρθρωση στον διοικητικό χάρτη του κράτους με σαρωτικές υποχρεωτικές συνενώσεις δήμων (μειώνονται σε 325 από 1034), με αντικατάσταση των νομαρχιών από 13 νέες Περιφερειακές «Αυτό»διοικήσεις (Περιφέρειες) και με τη συγκρότηση 7 Γενικών Διοικήσεων, οι οποίες θα αποτελούν έναν ενδιάμεσο διοικητικό μηχανισμό μεταξύ του στενού πυρήνα του κράτους και των δύο βαθμών «αυτο»διοίκησης, ενισχύοντας τον επιτελικό ρόλο του κράτους καθώς «θα αναλάβουν τον ρόλο της εποπτείας, τόσο σε σχέση με την εξειδίκευση της αναπτυξιακής στρατηγικής, όσο και σε σχέση με την κατανομή των οικονομικών πόρων».

Κύριο χαρακτηριστικό αυτής της κρατικής αναδιάρθρωσης είναι η μεταφορά διοικητικών και εκτελεστικών αρμοδιοτήτων από υψηλότερα επίπεδα διοίκησης (κεντρική εξουσία) σε χαμηλότερα και η διόγκωση του κάθε επιπέδου διοίκησης (συγκεντροποίηση εξουσίας με το επίχρυσμα της αποκέντρωσης). Οι 13 νέες Περιφέρειες, που συγκροτούνται ως άθροισμα των σημερινών Νομαρχιών, αλλά σε αυτές θα υπαχθούν και υπηρεσίες που σήμερα ανήκουν σε διάφορα Υπουργεία, θα αναλάβουν τον ρόλο «να εξειδικεύουν και να υλοποιούν συγκεκριμένες αναπτυξιακές κατευθύνσεις και να προωθούν έργα και προγράμματα». Κομβικός καθίσταται ο ρόλος τους για τα έργα και τις υποδομές σε επίπεδο περιφέρειας (υπεραστικά οδικά δίκτυα, λιμάνια, διαχείριση αποβλήτων, δια βίου εκπαίδευση κ.α.). Ετσι, οι Περιφέρειες πλέον (και όχι το κεντρικό κράτος) θα αποφασίζουν για την κατανομή των κονδυλίων των Π.Ε.Π. (Περιφερειακά Επιχειρησιακά Προγράμματα) και του Ε.Σ.Π.Α. (Εθνικό Στρατηγικό Πλαίσιο Αναφοράς, κάτι σαν Δ' κοινοτικό πλαίσιο στήριξης με συμμετοχή και του ελληνικού κράτους, τρέχουσα περίοδος 2007-2013), τον σχεδιασμό αλλά και την ανάθεση των μεγάλων έργων στις περιοχές τους. Ενισχυμένες, επίσης, θα είναι

οι δημοτικές και περιφερειακές αρμοδιότητες και όσον αφορά τα ζητήματα αστυνόμευσης, κοινωνικού ελέγχου και καταστολής.

Πέρα από το προφανές και αυτονόητο ότι οι τοπικοί αρχοντίσκοι και κυρίως οι περιφερειάρχες θα γίνουν τα νέα λαμόγια της πολιτικής ζωής με τις ασύλληπτες μίζες που θα τσεπώνουν για τη στήριξη συγκεκριμένων μερίδων του κεφαλαίου, όσον αφορά τους κατοίκους ένα πρώτο εξόφθαλμο συμπέρασμα είναι ότι οι συνενώσεις αυτές (όπως έγινε και με τον Καποδίστρια) θα χειροτερεύσουν ακόμα περισσότερο την καθημερινότητά τους, αφού θα έχουν απέναντί τους μια τοπική εξουσία, ακόμα πιο συγκεντρωτική και γραφειοκρατική, ακόμα πιο απόμακρη και αδιάφορη.

Ενα δεύτερο σημείο είναι οι χιλιάδες απολύσεις εργαζομένων (συμβασιούχων και μόνιμων) στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Οι συνενώσεις μειώνουν τον αριθμό των δήμων στο 1/3 και κατ' επέκταση θα τεθεί ζήτημα μείωσης του προσωπικού. Φαίνεται ότι ο Καλλικράτης θα αποτελέσει το πρώτο πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας μεταξύ κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ για μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων. Η συμφωνία αναφέρεται σε 200.000 απολύσεις στον ευρύτερο δημόσιο τομέα μέσα στην επόμενη τριετία, εκ των οποίων οι 120.000 είναι συμβασιούχοι (των οποίων οι συμβάσεις δεν θα ανανεωθούν), κάποιες χιλιάδες θα συνταξιοδοτηθούν και οι υπόλοιποι θα είναι μόνιμοι, τους οποίους θα καταφέρουν να απολύσουν μέσω της κατάργησης των οργανικών θέσεων στις οποίες απασχολούνται (υπάρχει σχετική συνταγματική πρόβλεψη για απόλυση δημοσίου υπαλλήλου).

Ενα τρίτο και πολύ σημαντικό σημείο είναι ότι η μεταβίβαση αρμοδιοτήτων από το κεντρικό κράτος στα τοπικά και περιφερειακά παραρτήματά του θα πραγματοποιηθεί χωρίς κάποια αντίστοιχη διάθεση πόρων, με άμεση συνέπεια την επιβολή νέων χαρατσιών στους κατοίκους και την αναμενόμενη πτώχευση πολλών δήμων (όπως έχει ήδη συμβεί σε αρκετούς δήμους μετά τον Καποδίστρια). Αλλωστε, η ολοένα βαρύτερη κρατική φορολογία προορίζεται αποκλειστικά για την κάλυψη των

κρατικών ελλειμμάτων και τη συντήρηση του καθημερινά διογκούμενου κράτους-ασφάλειας: μπάτσοι, δικαστές, εισαγγελείς, δεσμοφύλακες, μισθοφόροι στρατιώτες κλπ. Ετσι, η μεταβίβαση της αρμοδιότητας των λεγόμενων «κοινωνικών υπηρεσιών» (σχολεία, υπηρεσίες υγείας κλπ) από τις Νομαρχίες

και τα Υπουργεία στους νέους δήμους θα έχει ως αποτέλεσμα οι τελευταίοι να αναπτύξουν ακόμα πιο έντονα τη λογική της ανταποδοτικότητας, της επιβολής δηλαδή κι άλλων έμμεσων φόρων στους κατοίκους (για τις λεγόμενες δημοτικές «παροχές»: εκπαίδευση, υγεία, μαθήματα χορού, ζωγραφικής, μουσικών οργάνων, ΚΑΠΗ κλπ). Τα δημοτικά τέλη, επίσης, θα αυξηθούν δραματικά, ως σταθερή και εγγυημένη πηγή εσόδων ενώ σχετικά με τα διάφορα «έργα» (δρόμοι, αναπλάσεις, ανέγερση ή συντήρηση σχολικών κτιρίων, πολιτιστικών κέντρων κ.α.) θα προωθηθεί η πρακτική της σύμπραξης με το ιδιωτικό κεφάλαιο ή της αυτοχρηματοδότησης από το ιδιωτικό κεφάλαιο με αντάλλαγμα την εκμετάλλευση του έργου για αρκετά χρόνια. Επιπλέον, δημοτικά ακίνητα και εκτάσεις όπως και δημοτικές επιχειρήσεις ή υπηρεσίες θα βγουν στο σφυρί προς πώληση ή προς ανταποδοτική εκμετάλλευσή τους από ιδιώτες (παρότι πολλοί ελεύθεροι χώροι θα μπορούσαν να καλύψουν κοινωνικές μη εμπορευματικές χρήσεις). Το τελευταίο και βέβαιο βήμα πριν την πτώχευση ενός δήμου θα είναι ο διογκούμενος τραπεζικός του δανεισμός, η αυξανόμενη αδυναμία του να αποπληρώσει τους τόκους των δανείων και η απαίτηση από τους κατοίκους να πληρώσουν ακόμα περισσότερα για άλλη μια φορά.

Μη φανταστεί κανείς ή καμία ότι τα παραπάνω αποτελούν υπερβολές. Η εφαρμογή αυτού του μοντέλου σε μικρογραφία τόσα χρόνια με τον Καποδίστρια και τα παραδείγματα μια σειράς δήμων στη δυτική Ευρώπη και στις ΗΠΑ με αντίστοιχη διοικητική διάρθρωση, δίνει τη δυνατότητα να προδιαγράψουμε τι θα συμβεί. Αυτά είναι, λουπόν, τα μαντάτα του Καλλικράτη. Και το λιγότερο που αναλογεί σε τέτοια μαντάτα καθώς και στη γενικότερη και ολομέτωπη επίθεση που δεχόμαστε από την πολιτική και οικονομική εξουσία είναι στις δημοτικές-νομαρχιακές εκλογές του ερχόμενου Οκτώβρη να κατεδαφίσουμε κάθε γέφυρα επικοινωνίας και συνδιαλλαγής μαζί τους, κάθε ψήγμα νομιμοποίησης τους, προχωρώντας σε ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΠΟΧΗ ΨΗΦΟΥ.

Ούτε ένας, ούτε μία στις κάλπες.

η συγκεντροποίηση εξουσίας συνεχίζεται

και κάπως έτσι οι μάσκες πέφτουν...

μείωση της κερδοφορίας, αύξηση των επιτοκίων, μειωμένη πιστοληπτική ικανότητα, υποβάθμιση από τους οίκους αξιολόγησης, άνοδος των spreads, κερδοσκόποι, δίχτυ ασφαλείας, οικονομική στήριξη υπό την καθοδήγηση και εποπτεία της κομισιόν, της ευρωπαϊκής κεντρικής τράπεζας και του ΔΝΤ... και η αυλαία πέφτει (:).

Αλλά εδώ ακριβώς είναι που αρχίζει η νέα παρτίδα στο παιχνίδι. Η "επιτυχία" των κυβερνήσεων να κερδίσουν τον μηχανισμό στήριξης της ευρωπαϊκής ένωσης και του διεθνούς νομισματικού ταμείου δεν είναι παρά η συνέχεια – με πιο βίαιους όρους – της αποκάλυπτης πλέον «επέλασης της βαρβαρότητας» που ξεκίνησε με την επιβολή των νέων μέτρων του «προγράμματος σταθερότητας και ανάπτυξης». Η μείωση των μισθών στο δημόσιο, η αύξηση του ΦΠΑ και τα νέα φορολογικά χαράτσια δεν ήταν παρά η αρχή όσων επακολουθούν. Στο κατώφλι του ΔΝΤ μαθαίνουμε ότι απαραίτητη προϋπόθεση για τη λήψη των δανείων μέσω του μηχανισμού στήριξης Ε.Ε. - ΔΝΤ είναι η λήψη συγκεκριμένων μέτρων, αλλαγών και μεταρρυθμίσεων και η δέσμευση του ελληνικού κράτους ότι θα εφαρμόσει τους όρους. Τι σημαίνουν τα παραπάνω; Πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, μεγαλύτερη εργασιακή επισφάλεια, άρση των περιορισμών στις απολύσεις και περικοπές στις αποζημιώσεις, μείωση μισθών και συντάξεων (και στον ιδιωτικό τομέα), κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, 200.000 απολύσεις στο δημόσιο τομέα με ορίζοντα 3ετίας, αύξηση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, εκτόξευση της ανεργίας, βάθεμα της φτώχειας και ο κατάλογος δεν έχει τέλος.

Φυσικά η επέλαση περιλαμβάνει την όξυνση της καταστολής, τις προσπάθειες για εγκαθίδρυση του Φόβου και για την καλλιέργεια της ματαιότητας οποιασδήποτε αντίδρασης. Περιλαμβάνει την κομματική, μιντιακή και συνδικαλιστική χειραγώγηση και εξαπάτηση, τα καλέσματα για εθνική συσπείρωση γιατί «τι άλλο μπορεί να γίνει;» και την κατασκευή εχθρών, εξωτερικών (όπως οι κακοί ευρωπαίοι που εκμεταλλεύονται τους κατημένους έλληνες) και εσωτερικών (όπως οι μετανάστες και οι αγωνιζόμενοι), σε μια προσπάθεια απόσπασης της συναίνεσης για όλα όσα έχουν ξεκινήσει και συνεχίζονται.

Και κάπως έτσι συνειδητοποιούμε ότι η κρίση δεν είναι οι αριθμοί των δελτίων και των αστικών φυλλάδων, ούτε ακατανόητοι όροι. Οτι δεν είναι

Συνέλευση εξεγερμένων από Πέραμα, Κερατσίνι, Νίκαια, Κορυδαλλό, Πειραιά

κάτι που αφορά τους οικονομολόγους, τους πολιτικούς, τους τραπεζίτες, τους επενδυτές, τους κερδοσκόπους και τις αγορές. Η κρίση βρίσκεται πέρα από το θέαμα και τους κάθε λογής αναλυτές, ειδικούς και ιθύνοντες που μιλούν για νοικοκύρεμα. Την κρίση τη βιώνουμε στην καθημερινότητά μας. Στην ανάπτυξη μας ξεζούμιζαν, στην κρίση μας λεηλατούν.

Είναι ολοφάνερο πως η λεηλασία θα δείξει το πιο άγριο της πρόσωπο, εδώ, στις περιοχές μας, οι οποίες δημιουργήθηκαν και κατοικήθηκαν από τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, έχοντας αποτελέσει από τις αρχές του 20ου αιώνα τόπο υποδοχής 3 διαδοχικών κυμάτων προσφύγων-μεταναστών (μικρασιάτες πρόσφυγες τη δεκαετία του '20, εσωτερικοί μετανάστες στις μεταπολεμικές δεκαετίες, βαλκάνιοι και ασιάτες τα τελευταία 20 χρόνια). Σε αυτές τις έντονα ταξικά χαρακτηρισμένες περιοχές,

που παραδοσιακά πλήττονται από την ανεργία, η εργοδοτική τρομοκρατία εκβιάζει περισσότερες θυσίες, η αναζήτηση εργασίας έχει μετατραπεί σε δύσκολο άθλημα που απαιτεί τεράστιες ποσότητες υπομονής. Ακόμα και εκείνοι που την «εποχή της ευημερίας» αποδέχτηκαν σαν όνειρο και αξία τον πλουτισμό, άδραξαν κάποια ψίχουλα και ζώντας την ψευδαίσθηση της «ευδαιμονίας» και της «μεγάλης ζωής» επιδόθηκαν στην καταναλωτική αποβλάκωση, βλέπουν τις αυταπάτες τους να σκάνε σαν φούσκες, σκορπώντας παντού τον εκκωφαντικό τους θόρυβο.

Και κάπως έτσι οι μάσκες πέφτουν. Γιατί η κρίση είναι αναπόσπαστο κομμάτι του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος, του οποίου η επιβίωση ιστορικά συνδέεται με την απομύζηση εκείνων που έτσι κι αλλιώς δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από όλο αυτό το παιχνίδι. Αυτοί που με τις επιλογές τους προκάλεσαν την κρίση μάς καλούν σε συστράτευση, μας ζητούν να προσπαθήσουμε όλοι μαζί για τη «σωτηρία μας». Αλλά το ζητούμενο για αυτούς δεν είναι η σωτηρία όλων. Το ζητούμενο είναι η διάσωση των ιδίων. Είναι η διάσωση όλων αυτών που επιδιώκουν την ολοένα και μεγαλύτερη συσσώρευση του πλούτου, που επιδιώκουν να διατηρήσουν και να ενισχύσουν τον πολιτισμό της εκμετάλλευσης. Γι' αυτούς καλούμαστε να θυσιάσουμε.

Όμως αντί να μένουμε παθητικοί θεατές μπροστά στο «δράμα» που παίζεται, μπορούμε τώρα να βάλουμε στο παιχνίδι όλα τα τραπουλόχαρτα. Να επιλέξουμε τη μεταξύ μας αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα μακριά από πλαστούς διαχωρισμούς που μας κατακερματίζουν και μας απομονώνουν, μακριά από τα δίπολα «εργαζόμενοι - άνεργοι», «παλιοί - νέοι ασφαλισμένοι», «ντόπιοι - μετανάστες». Να ακολουθήσουμε τους τρόπους εκείνους που θα ανοίξουν βαθύτερες ρωγμές σε ένα σύστημα που στήνεται ακόμα πιο εντατικά πάνω στην εκμετάλλευσή μας. Να προκρίνουμε την αυτο-οργάνωση και την αλληλοβοήθεια αφήνοντας στην άκρη όσους θέλουν στις πλάτες μας να επιβάλουν τις εμπνευσμένες λύσεις τους, ενάντια σε όσους είναι δεκανίκια αυτού του κόσμου. Εγκαταλείποντας τις ψευδαισθήσεις για «έξοδο από την κρίση» και «ανάκαμψη» να πάρουμε θέση, με απεργίες και σαμποτάζ, με καταλήψεις και απαλλοτριώσεις, με συγκρούσεις και κοινωνικούς αγώνες ενάντια στην επίθεση που εξελίσσεται.

Απρίλης 2010

ΣΤΑΣΗ ΠΛΗΘΩΜΩΝ ΤΩΡΑ!

ΔΕΝ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ, ΕΘΕΛ, ΗΣΑΠ, ΜΕΤΡΟ
φόρων και τελών, δανείων και καρτών

ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ
ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΥΝΑΣ

στην κατάσταση του πραγματικού κόσμου, των ακατόνητων και των αποδιοργανωμένων,
στην καταρρέση των συλλογικών συμβάσεων και τις μαζικές απολύσεις
στη μισαρέλα του κράτους ασφαλείας στους εργαζόμενους

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΝΟΙΧΤΕΣ
ΚΑΙ ΑΝΤΙ-ΙΕΡΑΡΧΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ
σε γενικές, κοινές κρίσεις, σχέσεις, αποφάσεις, παύσεις
ΚΑΙ ΠΕΡΝΑΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

ΧΡΕΟΚΟΠΗΜΕΝΟΙ
(ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ)
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΕΝΩΘΕΙΤΕ

είμαστε αδύναμοι όσο παραμένει ο καθένας μόνος του

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ - ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΦΕΥΓΕΙ...

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
ΕΡΧΕΤΑΙ

Την ίδια στιγμή που το κράτος και τα σχετικά μέσα
για "ασφάλιση" των δικτύων από "κρίσεις εργαζομένων",
προλαμβάνουν και ελέγχουν τα κινήματα απεργίας και τις συλλογικές
σε επίπεδο κράτους τις κινήσεις τους.

Αν νομίζετε πως αυτό συμβαίνει για την πρόταση κάποιου "Κόμματος Σωτηρίας"...

KEEP DREAMING

Όλος αυτός ο στρατός καταπίεσης είναι για γι' αυτό ακριβώς που πληρώνεται:
για να προστατεύει τον αποσπασμένο κόσμο από τις πράξεις των νεοεθνικών
που η καταπίεση ταξικά παύει να είναι

για να διασφαλίσει τους κόλπους της διαφθοράς και του κλέβου
από όσους δεν αντέκονται με ζωή προσηύχτη στο κράτος και τη ροβότα εξουσία

ΠΑΡΤΕ ΠΕΤΡΕΣ!

Για πάρουμε τα μέτρα μας πριν μας πάρουν τα μέτρα

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ - ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

η ιστορία μιας 60χρονης δανειακής

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ:

από το κράτος

Τις μεταπολεμικές δεκαετίες, τα χρήματα των ασφαλιστικών ταμείων «αξιοποιήθηκαν» από το κράτος μέσω της ΕΤΒΑ (Εθνική Τράπεζα Βιομηχανικής Ανάπτυξης) για επιδότηση της βιομηχανίας. Οι έλληνες βιομήχανοι (οι «μεγάλοι ευεργέτες»!) έπαιρναν δανεικά τα χρήματα των ταμείων είτε άτοκα είτε με επιτόκιο μέχρι 3% για να κάνουν επενδύσεις, να μεγαλώνουν τις επιχειρήσεις τους και να αυξάνουν τα κέρδη τους, τη στιγμή που ο πληθωρισμός και αντίστοιχα τα τραπεζικά επιτόκια ήταν άνω του 20%. Οι πιο μετριοπαθείς εκτιμήσεις (όπως του Ινστιτούτου Εργασίας των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ) υπολογίζουν την απώλεια των ταμείων στα 44 δις ευρώ στα 30 περίπου χρόνια που διήρκεσε αυτή η διαδικασία.

Την ίδια λογική, της «αξιοποίησης» των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων, ακολούθησε το κράτος και για την κάλυψη δικών του ταμειακών αναγκών. Πόσες και πόσες οικονομικές «τρύπες» του κράτους δεν καλύφθηκαν από τα χρήματα των ταμείων (πάντα άτοκα αφού δε θεωρούνταν δανεικά), με χαρακτηριστικότερη περίπτωση την κάλυψη ελλειμμάτων στους προϋπολογισμούς του. Το ύψος των απωλειών από την κρατική «αξιοποίηση» των αποθεματικών παραμένει άγνωστο.

Αποτέλεσμα αυτής της πολυεπίπεδης κρατικής και επιχειρηματικής «αξιοποίησης» των αποθεματικών ήταν ήδη από τη δεκαετία του '80 τα ταμεία να αρχίσουν το ένα μετά το άλλο να εμφανίζουν ελλείμματα. Πρώτο το ΙΚΑ αναγκάστηκε να προσφύγει μέσα στη δεκαετία του '80 σε τραπεζικό δανεισμό με το προνομιακό επιτόκιο του 28%, την ίδια στιγμή που τα κατατεθειμένα στις τράπεζες αποθεματικά του τοκίζονταν με 15%. Από εκείνο το σημείο και έπειτα τα ασφαλιστικά ταμεία υπόκεινται σε διαρκή τραπεζικό δανεισμό και μάλιστα με επαχθή επιτόκια. Ετσι, εδώ και σχεδόν 30 χρόνια, από τη μια οι τράπεζες ξεζουμίζουν τα ταμεία και από την άλλη μεγάλο μέρος των εισφορών των εργαζομένων αντί να ενισχύει τα αποθεματικά πληθαίνει στην αποπληρωμή των τόκων δανεισμού.

Ακολούθησε η μετατροπή της διμερούς χρηματοδότησης του ασφαλιστικού συστήματος (1/3 των εισφορών από τον εργαζόμενο, 2/3 των εισφορών από τον εργοδότη) σε τριμερή χρηματοδότηση (1/3 από τον εργαζόμενο, 1/3 από τον εργοδότη, 1/3

από το κράτος). Ήταν μια προσφορά του κράτους προς τα αφεντικά για μείωση του εργατικού κόστους και για έμμεση μετακύλιση του κόστους της κοινωνικής ασφάλισης προς τους ίδιους τους εργαζόμενους αφού το κράτος (που τα έσοδά του προκύπτουν από τη φορολογία) μέσα και από τη δική τους φορολόγηση θα κατέβαλλε το δικό του μερίδιο. Το κράτος, βέβαια, ακόμα και έτσι, στα 20 χρόνια που έχει επιβάλει αυτό το καθεστώς, δεν καταβάλλει αυτά που του αναλογούν, χρωστώντας αυτή τη στιγμή στα ταμεία πολλά δις ευρώ (πρόκειται για διψήφιο νούμερο αλλά δεν έχει γίνει κάποιος ακριβής υπολογισμός). Ποσό χαρισμένο στα αφεντικά από την τριμερή χρηματοδότηση, ποσό που το κράτος δηλώνει ανίκανο να καταβάλει και δεν πρόκειται να καταβάλει, ποσό που τελικά έχει υφαρπαχθεί από τους εργαζόμενους.

Παράλληλα, όλες αυτές τις δεκαετίες, αυτό που καθιερώθηκε σχετικά με τις εργοδοτικές ασφαλιστικές «υποχρεώσεις» είναι ένα καθεστώς σχεδόν προαιρετικής «συνδρομής». Χιλιάδες είναι οι επιχειρήσεις που σκόπιμα δεν καταβάλλουν τις ασφαλιστικές εισφορές για τους εργαζόμενους τους (από μεγάλες βιομηχανίες και πολυεθνικούς ομίλους μέχρι μικρομεσαίες επιχειρήσεις και μικρομάγαζα της γειτονιάς) και περιμένουν ανά κάποια χρόνια μια κρατική ρύθμιση των οφειλών τους, στην οποία καλούνται πάντα να καταβάλουν πολύ λιγότερα από αυτά που χρωστούν. Η εργοδοτική εισφοροδιαφυγή υπολογίζεται σε 3 δις ευρώ ετησίως. Μια ακόμα διάσταση της αδηφαγίας των αφεντικών και της οργανωμένης επίθεσης στον κοινωνικό χαρακτήρα της ασφάλισης.

Σα να μην έφταναν τα παραπάνω, την τελευταία δεκαετία τα χρήματα των ασφαλιστικών ταμείων τζογαρίστηκαν στα χρηματιστήρια, σε δομημένα ομόλογα και πάει λέγοντας. Ολως τυχαίως, βέβαια, κανένα όφελος για τους εργαζόμενους δεν προέκυψε από αυτή την «επιλογή» παρά μόνο απώλειες για τα ταμεία, κέρδη για χρηματοπιστωτικούς ομίλους

και μίζες για κυβερνητικά στελέχη και ενδιάμεσους μεσολαβητές.

60 χρόνια ασταμάτητα, λοιπόν, το κράτος και τα αφεντικά υφαρπάζουν τα αποθεματικά των εργαζομένων, που υπάρχουν για την κάλυψη ιατροφαρμακευτικών και νοσοκομειακών αναγκών τους και για αξιοπρεπείς συντάξεις. Και ενώ από μόνη της η επιστροφή των κλεμμένων και η αποκατάσταση της μακροχρόνιας και πολυεπίπεδης ληστρικής επιδρομής θα έκανε το σύστημα κατευθείαν «βιώσιμο», αυτοί οι κύριοι με τις γραβάτες και τα κουστούμια, που συχνάζουν σε υπουργικά γραφεία και σε γραφεία διεθνών οργανισμών, υποδεικνύουν ως «απαραίτητη και χωρίς καμία χρονική καθυστέρηση την αναδιάρθρωση του ασφαλιστικού συστήματος για τη διάσωσή του». Όμως, η περαιτέρω αύξηση των απαραίτητων χρόνων εργασίας και των ηλικιακών ορίων για συνταξιοδότηση, η μείωση των συντάξεων από τις πρόσφατες περικοπές και από τον νέο τρόπο υπολογισμού των συντάξιμων αποδοχών, η εξίσωση των ορίων αντρών-γυναικών για την εκπλήρωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, η κατάργηση ουσιαστικά των βαρέων και ανθυγιεινών και η κατάργηση όλων σχεδόν των προϋποθέσεων για πρόωρη συνταξιοδότηση, δεν αποτελούν παρά άλλη μια κραυγαλέα όψη της επιχειρούμενης βαθύτερης λεηλασίας μας, του εντατικότερου ξεζουμίσματός μας από την εγχώρια και υπερεθνική, πολιτική και οικονομική εξουσία. Δεν είναι τίποτα διαφορετικό από ένα ακόμα σαφές δείγμα της κρατικής-καπιταλιστικής βαρβαρότητας και της περαιτέρω υποτίμησης της ζωής και της αξιοπρέπειας μας την οποία μεθοδεύει. Αυτό είναι, άλλωστε, η «ελεύθερη αγορά» και ο «ελεύθερος ανταγωνισμός»: η χωρίς περιορισμούς επίθεση στους «από κάτω».

Το ερώτημα, λοιπόν, έχει ήδη μεταφερθεί στο δικό μας στρατόπεδο, στο στρατόπεδο των εκμεταλλευόμενων: αφού αυτές είναι οι δικές τους επιδιώξεις, ποια θα είναι η δική μας στάση και οι δικές μας απαντήσεις; Ο προσανατολισμός έχει ήδη δοθεί από ένα σύνθημα που ακούγεται διαρκώς στις απεργιακές διαδηλώσεις του τελευταίου διαστήματος:

«ΓΚΡΕΜΙΖΟΥΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΑΙΩΝΑ ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ».

Κρίση-«πτώχευση»-επιτήρηση σημαίνουν γενίκευση του κοινωνικού-ταξικού πολέμου

Κρίση, έλλειμμα, χρέος, πτώχευση, spread, επιτήρηση, σύμφωνο σταθερότητας, έκτακτα μέτρα, αναγκαία μέτρα, επιπρόσθετα μέτρα...

Μια εκστρατεία κοινωνικής τρομοκράτησης έχει εξαπολυθεί τους τελευταίους μήνες με επίκεντρο την καπιταλιστική κρίση και το κρατικό χρέος, ιδιαίτερα μετά τις σκηνοθετημένες εκλογές του Οκτώβρη για την προσαυτοκρατορική πολιτική διαχείριση. Η προσχεδιασμένη άγρια ταξική επίθεση του κεφαλαίου για περαιτέρω συρρίκνωση του «εργατικού κόστους» και των «συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων» μαζί με τη συνέχιση των «αναγκαιών» καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, εμφάνιζε βραδυπορίες και αδυναμίες εφαρμογής από την προηγούμενη πολιτική ηγεσία, της οποίας το κοινωνικό κύρος ειδικά μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη είχε κουρελιαστεί. Μια «φρέσκια διακυβέρνηση», με «νωπή λαϊκή εντολή» (την οποία κατόρθωσε να αποσπάσει με μπόλικο προεκλογικό εμπόριο ελπίδας για αφελείς), ήταν απαραίτητη.

Βέβαια, οι υποσχέσεις και τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα εξανεμίστηκαν εν μία νυκτί. Ξαφνικά «ανακάλυψαν» τα «ψέματα των προηγούμενων για το ύψος του κρατικού ελλείμματος», «απόρησαν» και «αγανάκτησαν» από «την τραγική δημοσιονομική κατάσταση της χώρας» και επέβαλλαν μια «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», καλώντας μας σε «εθνική συστράτευση» για την αντιμετώπισή της και προβάλλοντας για τους ίδιους την εικόνα της «ειλικρινούς κυβέρνησης που διαπραγματεύεται και μάχεται σκληρά για το καλό του τόπου».

«Να συμβάλουμε όλοι για τη διάσωση της εθνικής οικονομίας» σκούζουν τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά και οι δημοσιογράφοι λακέδες τους. Όλοι αυτοί που τρώνε με χρυσά κουτάλια, εκμεταλλεύονται την ανθρώπινη εργασία, τσεπώνουν μίζες, βολεύουν ημέτερους και λυμαίνονται τον κοινωνικό πλούτο. Οι εργοδότες, οι μέτοχοι και τα στελέχη των επιχειρήσεων, το τραπεζικό και χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο και τα golden boys του, οι κυβερνήτες, τα κομματικά επιτελεία και η εκλογική πελατεία τους, οι καναλάρχες, οι έμμισθοι κονδυλοφόροι και τα δημοσιογραφικά φερέφωνα, οι προϊστάμενοι της δημόσιας διοίκησης, των δημόσιων οργανισμών και των ασφαλιστικών ταμείων, όλος αυτός ο παρασιτικός συρφετός μάς καλεί για άλλη μια φορά να «σφίξουμε το ζωνάρι», να αποδεχτούμε νέα προγράμματα λιτότητας και περικοπών, μείωση μισθών και συντάξεων, επιπλέον φορολογικά χαράτσια και επώδυνες «διαρθρωτικές αλλαγές» σχετικά με το ασφαλιστικό, την «ευελικτη» και επισφαλή εργασία και πάει λέγοντας. Πόσο άθλια και βαρετή επανάληψη των ίδιων τακτικών εξαπάτησης. 25 χρόνια η ίδια ιστορία, κάθε φορά με άλλο πρόσχημα. Και βέβαια

καθόλου τυχαία, εγγυητές αυτού του παγκόσμιας εμβέλειας πειράματος κοινωνικής-ταξικής πειθαρχίας και βαθύτερης λεηλασίας (με πολιτικές ΣΟΚ) είναι οι επιτηρητές της Ε.Ε, τα ντόπερμαν της Κομισιόν, με την καθοδήγηση και την υψηλή εποπτεία από το ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο).

Ετσι, οι συντάξεις πρέπει να καθυλωθούν και οι μισθοί πρέπει να μειωθούν με περικοπή κατά 30% των δώρων του Πάσχα, των Χριστουγέννων και του επιδόματος αδείας, πέραν της μείωσης κατά 12% των υπόλοιπων επιδομάτων των δημοσίων υπαλλήλων (στην παρούσα φάση το μέτρο «περιορίζεται» στον δημόσιο τομέα, αλλά πόσο θα αργήσει αλήθεια η συζήτηση για επέκταση του μέτρου και στον ιδιωτικό;). Νέα χαράτσια πρέπει να επιβληθούν σε καύσιμα, τσιγάρα, ποτά μαζί με την αύξηση του ΦΠΑ σε όλες τις κατηγορίες (από 4,5 σε 5%, από 9 σε 10%, από 19 σε 21%) και νέες φορολογικές κλίμακες πρέπει να κατασκευαστούν για την επιβάρυνση, για άλλη μια φορά, των μισθωτών και των συνταξιούχων, τώρα πλέον και των λεγόμενων «μεσαίων εισοδημάτων». Ενώ ο αριθμός των επίσημα καταγεγραμμένων άνεργων έχει ήδη εκτοξευθεί στους 800.000 από τις αρχές Μάρτη, κάνοντας την πρόβλεψη του υπουργού εργασίας Λοβέρδου για 1.000.000 άνεργους μέσα στο 2010 να μοιάζει μετριωμένη.

«Εμείς καρπωθήκαμε τα πάντα, εσείς θα πληρώσετε τον λογαριασμό» είναι η κυνική δήλωση της εγχώριας και υπερεθνικής κυριαρχίας. Οι τοπικές και παγκοσμιοποιημένες ελίτ πολιτικής και οικονομικής ισχύος, που τα τελευταία 30 χρόνια (νεοφιλελεύθερης) ανάπτυξης και λεηλασίας ιδιοποιήθηκαν ασύλληπτο πλούτο και συσώρευσαν τεράστια κέρδη, στις σημερινές συνθήκες οικονομικής και δημοσιονομικής κρίσης (που οι ίδιες προκάλεσαν) επιχειρούν να κοινωνικοποιήσουν τις ζημιές και να συνεχίσουν την επίθεση και τη λεηλασία τους. Γι' αυτό γεμίζουν τα κέντρα των πόλεων και τις γειτονιές με κάθε είδους μπάτσους, έναν πραγματικό στρατό κατοχής: μπλόκα, πεζές και εποχούμενες περιπολίες, μηχανοκίνητες ομάδες ταχείας επέμβασης, αστυνομικούς της γειτονιάς, ασφαλίτες και μονάδες καταστολής πλήθους (τα γνωστά MAT). Για την αντιμετώπιση ενδεχόμενων κοινωνικών αντιδράσεων, ταραχών ή εξεγέρσεων. Εξάλλου, οι μνημές του «Δεκέμβρη» είναι ακόμα νωπές, τόσο κοινωνικά όσο και στα κρατικά επιτελεία.

Ο νέος γύρος του κοινωνικού-ταξικού μπράντε-φερ έχει αρχίσει και ακούει στα ονόματα «Κρίση», «Επιτήρηση», «Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης». Και έπεται συνέχεια... Εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης στους χώρους δουλειάς, νέες ρυθμίσεις για την περαιτέρω «ελαστικοποίηση και ευελιξία της αγοράς εργασίας» (περισσότερη εργασιακή επισφάλεια), νομοθετήματα για

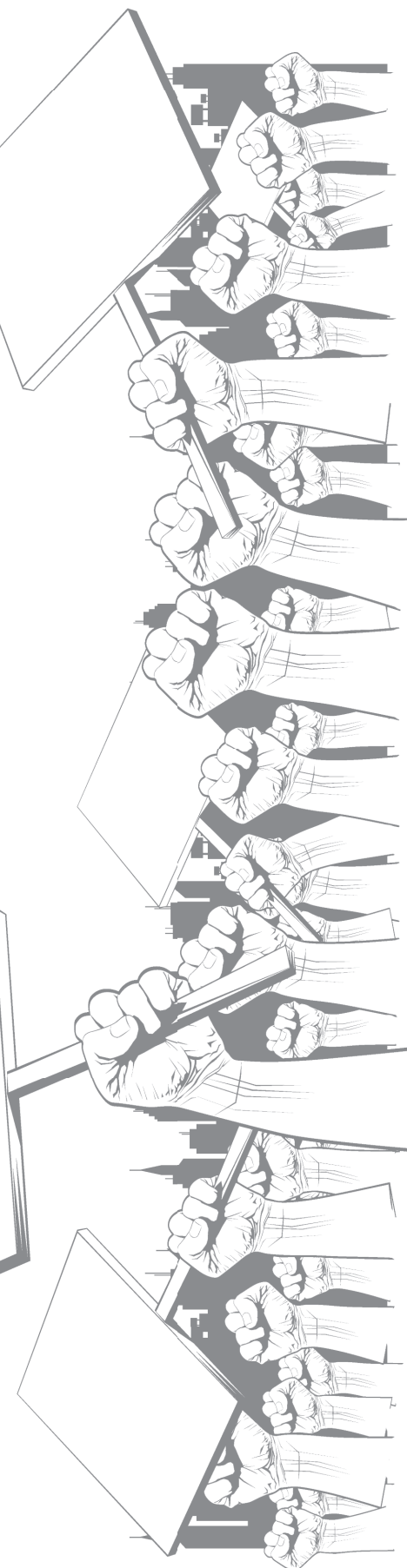
την πλήρη αποδόμηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, διόγκωση του εφεδρικού εργασιακού στρατού των ανέργων. Οι κανόνες είναι στυννοί: «δουλέψτε περισσότερο για λιγότερα», μόνο έτσι θα μειωθεί το κόστος, θα ξαναγίνουν επενδύσεις, θα κινηθούν κεφάλαια, θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας, θα βρούμε από την κρίση. Και βλέπουμε...

Και έτσι τα ερωτήματα προκύπτουν αβίαστα. Είναι δυνατόν κάποιος ή κάποια μετά από τόσα χρόνια αφαίμαξης και κοροϊδίας να πιστεύει και να εμπιστεύεται ακόμα τον πολιτικό και επιχειρηματικό κόσμο και τους υπερεθνικούς του σχηματισμούς (όπως η ΕΕ, το ΔΝΤ κλπ); Είναι δυνατόν να υπομείνουμε αγόγγυστα και καρτερικά τη λεηλασία μας και να συναινέσουμε στη συντριβή μας; Οι αυταπάτες για «δικαιώματα» και «κεκτημένα» των υποτελών τελείωσαν. Κάθε πίστη ή πίστωση σε αυτόν τον παρηκμασμένο κόσμο αλλοτρίωσης, εκμετάλλευσης και υποταγής πρέπει να στερέψει το ταχύτερο. Το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα δεν έχει τίποτα πλέον να υποσχεθεί πέρα από περισσότερη φτώχεια (υλική, συναισθηματική, διανοητική), οικολογική καταστροφή, ανθρώπινα συντρίμια, φοβικά σύνδρομα, και καταστολή.

Ας οργανώσουμε και ας ενδυναμώσουμε, λοιπόν, το δικό μας κοινωνικό-ταξικό χαράκι. Προωθώντας τη λογική της κοινότητας, της αλληλοβοήθειας και της έμπρακτης αλληλεγγύης στις γραμμές των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων, μακριά από πλαστούς διαχωρισμούς και τεχνητές διαιρέσεις (εργαζόμενοι-άνεργοι, παλιοί-νέοι ασφαλισμένοι, ντόπιοι-μετανάστες κ.α.). Προωθώντας τη λογική της σύγκρουσης με την πολιτική και οικονομική εξουσία και τους υπερασπιστές της έναντι της μοιρολατρίας, της εξατομίκευσης, της ατομικής και κοινωνικής συντριβής. Προωθώντας τη λογική της άμεσης συλλογικής δράσης, χωρίς ιεραρχίες, ειδικούς και διαμεσολαβητές, μακριά από κάθε κομματική, συνδικαλιστική ή μιντιακή χειραγώγηση. Και ας ορθώσουμε οδοφράγματα σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής. Όχι μόνο για την άμυνα και τη διάσωσή μας, όχι μόνο για τα λίγα και τα άμεσα, αλλά για τον αυτοκαθορισμό της ίδιας μας της ζωής στην προοπτική μιας κοινωνίας ελεύθερης και αυτοοργανωμένης, χωρίς εξουσία, ταξική διαίρεση, κοινωνικές διακρίσεις, αλλοτρίωση και υπαρξιακά δράματα.

...αντεπίθεση στη λεηλασία κράτους-αφεντικών

«Όταν τραβούσατε τον κήφο πάντα τον μούτσο καταβροχθίζατε. Μα ο καιρός των χαρούμενων ναναχίων πέρασε. Όταν οι ναύαρχοι πέσουν στη θάλασσα εμείς μην υπολογίζετε να τους ρίξουμε σωσίβιο. Εκτός κι αν είναι από πέτρα.»

ΡΕΣΑΛΤΟ, Μάρτης 2010

**για την απεργία της 5ης Μάη, την πρωτόγνωρη σε όγκο διαδήλωση,
τις πολύωρες διαδοχικές προσπάθειες
κατάληψης της Βουλής,
τις εκτεταμένες συγκρούσεις,
τον τραγικό θάνατο 3 ανθρώπων από αναθυμιάσεις...**

5 Μάη 2010. Η μεγαλύτερη πόρεια της μεταπολίτευσης ήρθε για να αντιπαρατεθεί με το μεγαλύτερο μεταπολιτευτικό πρόγραμμα κοινωνικής λεηλασίας και υποδούλωσης της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, εγχώριας και υπερεθνικής. Και ο κοινωνικός αυτός χείμαρρος των 150-200 χιλιάδων διαδηλωτών κατέβηκε για να εκβάλει την οργή του στο κοινοβούλιο. «Όλοι για το σύνταγμα», «περικύκλωση-αποκλεισμός-κατάληψη της Βουλής». Η προσπάθεια εξελισσόταν για περισσότερες από 2 ώρες, ξανά και ξανά, παρά τις διμοιρίες των ΜΑΤ, τα δακρυγόνα, τις κρότου λάμψης, τις δολοφονικές επιθέσεις των μηχανοκίνητων ομάδων ΔΕΛΤΑ. Το σύνθημα «να καεί, να καεί το μπουρδέλο η βουλή» δονούσε την ατμόσφαιρα. Τα μπλοκ που έφταναν στο Σύνταγμα και μετά από λίγο αναγκάζονταν να προχωρήσουν πνιγμένα από τα χημικά, έκαναν στροφή λίγο πιο κάτω και ξαναγυρνούσαν, τη στιγμή που νέα μπλοκ διαδηλωτών έφταναν και αυτά έξω από το κοινοβούλιο. Άνθρωποι κάθε ηλικίας στο δρόμο, εργαζόμενοι και άνεργοι, στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, ντόπιοι και μετανάστες. Οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής πολύωρες και εκτεταμένες. Το πολιτικό σύστημα και οι θεσμοί του στο κατώτατο σημείο κοινωνικής αποδοχής.

5 Μάη 2010, λίγο μετά τις 3:00μμ, και αρχίζει να κυκλοφορεί η πληροφορία ότι «μάλλον υπάρχουν νεκροί από φωτιά που μπήκε σε υποκατάστημα της Μαρφίν στη Σταδίου». Στην αρχή κανείς δεν μπορεί να το πιστέψει και περνάει από το μυαλό πολλών η ιδέα ότι πρόκειται για επικοινωνιακό τερτίπι του καθεστώτος για να αποσυρθεί ο κόσμος από τους δρόμους. Τελικά, όμως, η πληροφορία ισχύει. Ο κόσμος μουδιάζει, οι φάτσες σκοτεινιάζουν, η οργή και το σθένος εξανεμίζονται, τα μπλοκ αρχίζουν να αποχωρούν. Ο Χρυσοχοΐδης κάνει λόγο για εκκαθάριση της πόλης από τους διαδηλωτές επιβάλλοντας ένα ιδιότυπο καθεστώς απαγόρευσης κυκλοφορίας, οι δυνάμεις καταστολής παίρνουν θάρρος και εντολές για σαρωτική αντεπίθεση, το σκηνικό αλλάζει μέσα σε λίγη ώρα. Θα ακολουθήσουν μαζικές προσαγωγές από τους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας μέχρι τα καφενεία των Εξαρχείων, ξυλοδαρμοί διαδηλωτών και κατοίκων, τραυματισμοί από επιθέσεις των ομάδων Δέλτα με τις μηχανές τους. Η απεργία στα ΜΜΕ αναστέλλεται για τον συντονισμό των μέσων μαζικής χειραγώγησης στο κυνήγι του «εσωτερικού εχθρού» που εξαπολύεται. Η κατάληψη «Χώρος Ενιαίας Πολύμορφης Αναρχικής Δράσης», στην οδό Ζαΐμη στα Εξάρχεια, δέχεται αστυνομική εισβολή και εκκένωση με χρήση χειροβομβίδων κρότου λάμψης και πυροβολισμών εντός του κτιρίου ενώ το Στέκι Μεταναστών, στην οδό Τσαμαδού πάλι στα Εξάρχεια, δέχεται αστυνομική επίθεση με εκτεταμένες ζημιές. Και στις δυο περιπτώσεις οι αστυνομικές επιχειρήσεις πραγματοποιούνται από ομάδες Δέλτα, οι οποίες εφορμούν ως ένστολες συμμορίες. Και προφανώς έπεται συνέχεια. Τέτοιες ευκαιρίες δεν μένουν ανεκμετάλλευτες. Ο σχεδιασμός των κυρίαρχων, που έχει δρομολογηθεί όλη την περίοδο μετά την εξέγερση του «Δεκέμβρη» στην κατεύθυνση της εγκληματοποίησης και καταστολής του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου και κάθε ακηδεμόνευτης κοινωνικής εστίας αντίστασης στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα, έχει το απαραίτητο πάτημα να αναβαθμιστεί ποιοτικά και ποσοτικά, προπαγανδιστικά και επιχειρησιακά.

Όλες αυτές τις μέρες ο τραγικός θάνατος της Αγγελικής Παπαθανασοπούλου, της Παρασκευής Ζούλια και του Επαμεινώνδα Τσακάλη, έχει στοιχειώσει τις καρδιές και τις συνειδήσεις μας. Γιατί η απώλειά τους είναι κομμάτι του δικού μας πόνου και όχι των κάθε είδους αυτόκλητων τιμητών. Όσο γελοίο, όμως, και

αν είναι να μιλάει για «αδίστακτους δολοφόνους» ο κάθε Χρυσοχοΐδης την ώρα που προΐσταται της περιφρούρησης της λεηλασίας εκατομμυρίων ζώων από τα εξουσιαστικά διευθυντήρια, ο κάθε μπάτσος την ώρα που ανεβοκατεβάζει το γκλομπ του στα κεφάλια των διαδηλωτών, ο κάθε δημοσιογράφος τη στιγμή που συστηματικά χειραγωγεί, εξαπατά και συσκοτίζει τις συνειδήσεις, όσο δεδομένη και αν είναι η ευθύνη του κάθε Βγενόπουλου που με την απειλή της απόλυσης εξανάγκασε τους εργαζόμενους του να βρίσκονται κλειδωμένοι εν είδη ανθρώπινης ασπίδας σε τραπεζικό του κατάστημα απ' όπου θα περνούσε η απεργιακή πορεία, η ευθύνη του θανάτου από αναθυμιάσεις των 3 εργαζομένων αναπόφευκτα βαρβαίνει εκείνους που πυρπόλησαν το κτίριο χωρίς πρώτα να έχουν ελέγξει ότι μέσα δεν υπήρχαν άνθρωποι. Τραγική επιπολαιότητα; Εγκληματική αδιαφορία; Η ακόμα χειρότερα κυνισμός, αποτέλεσμα μιας ελιτίστικης και αντικοινωνικής «αντίληψης», που αναγνωρίζει μόνο τον εαυτό της, εχθρεύεται οτιδήποτε έξω από την ίδια και «επιβεβαιώνεται» μέσα από την κατανάλωση επιθετικών πρακτικών χωρίς αγωνία για τα περιεχόμενα και τη διαλεκτική του κοινωνικού ανταγωνισμού;

Στις μάχες του δρόμου, εκεί όπου ξεδιπλώνεται η επιθετικότητα όσων δεν χωράνε στην κοινωνική συναίνεση και την κομματική πειθαρχία, είναι αυτονόητη αρχή ότι ποτέ δεν παραδίδονται στη φωτιά χώροι-σύμβολα στα οποία δεν έχει επιβεβαιωθεί πρώτα η παντελής απουσία ανθρώπων. Επιπλέον, ακριβώς επειδή οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές γνωρίζουν ότι τα αφεντικά πιθανότατα δε θα έχουν λάβει κανένα μέτρο προστασίας για τους εργαζομένους, προϋποθέτουν αυτή την επίγνωση ως αποτρεπτικό της ενδεχόμενης πράξης τους και όχι ως άλλοθι. Όσοι και όσες εκπίπτουν αυτών των επιλογών φέρουν αμέριστα την ευθύνη για τις πράξεις τους, αμέριστα την ευθύνη για την αυτούσια αναπαραγωγή αυτού του παρακμασμένου κόσμου. Και η πιο σκληρή απολογία δε δίνεται στα γελοία έδρανα της αστικής υποκρισίας και της «δικαιοσύνης» της αλλά στην ιστορία των αγώνων για την ελευθερία.

Δεν έχουμε μάθει ποτέ να μιλάμε με όρους «κακιάς στιγμής», πολύ περισσότερο «παράπλευρης απώλειας». Αυτά είναι άλλοθι που διεκδικεί ο εξουσιαστικός συρφετός για να δικαιολογεί την καθημερινή δολοφονική του δραστηριότητα. Με αυτό το ήθος, με αυτή τη λογική, κατεβαίνουμε στο δρόμο όλα αυτά τα χρόνια και έτσι θα συνεχίσουμε. Ανυποχώρητα, συλλογικά και μαχητικά, με οδηγό μας την αντίσταση, την ανυποταγή και τη ρήξη, την αυτοοργάνωση, την αντιεραρχία και την ισοτιμία, την κοινότητα, την αλληλοβοήθεια και την αλληλεγγύη. Στις γειτονιές, στους εργασιακούς και εκπαιδευτικούς χώρους, στα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις, στις κινήσεις αντιπληροφόρησης και στις κοινωνικές παρεμβάσεις, στις διαδηλώσεις και στις συγκρούσεις, στα οδοφράγματα της καθημερινής ζωής και της κοινωνικής ανταρσίας. Παρόλα τα κροκοδείλια δάκρυα όλων όσοι σχεδιάζουν την πιο βαθιά κοινωνική λεηλασία από την καπιταλιστική μηχανή, την πιο βαθιά κοινωνική υποδούλωση από την κρατική επιβολή και τους αστυνομικούς στρατούς κατοχής, παρόλη την συκοφαντία που χρησιμοποιείται στο προσκήνιο για να νομιμοποιηθεί η επιθετικότητα των κατασταλτικών μηχανισμών στο παρασκήνιο και με δεδομένη την αποφασιστική παρουσία δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων στους δρόμους, ο αγώνας ενάντια στις επιβουλές της εξουσίας, ο αγώνας για κοινωνική και ατομική απελευθέρωση συνεχίζεται. Ραντεβού στο δρόμο...

11 Μάη 2010

...ΕΠΕΙΔΗ Η ΜΕΤΑΝΑΪΣΤΕΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΪΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΪΣΤΡΙΕΣ

Σε αυτόν τον κόσμο, υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν άνθρωποι που «αναγκάζονται» να εγκαταλείψουν τον τόπο τους. Τους έχουν ονομάσει ξενιτεμένους, εξόριστους, απόδημους, πρόσφυγες, εμγκρέδες, μετανάστες, «ξένους». Κι αυτό είναι το σημείο, σήμερα, απ' όπου ξεκινά να γράφεται η μαθηματική αφήγηση της Κυριαρχίας για τη μετανάστευση. Η διαίρεση των ανθρώπων βάσει των τόπων αφετηρίας και των καταστάσεων που επικρατούν εκεί, ο μηδενισμός των αιτιών που τους ανάγκασαν να φύγουν, η ομαδοποίηση τους στους τόπους προορισμού βάσει φυλετικών, έμφυλων, ταξικών, θρησκευτικών διαχωρισμών και τέλος η αφαίρεση κάθε ανθρώπινου χαρακτηριστικού. Έτσι ώστε αυτό που επιχειρείται, τελικά, να μείνει κοινωνικά για τη μετανάστευση να είναι ένα ΖΗΤΗΜΑ/ΠΡΟΒΛΗΜΑ αποπροσωποποιημένο. Και μόλις αυτό το γενικό ΖΗΤΗΜΑ/ΠΡΟΒΛΗΜΑ φτάσει στους τόπους «υποδοχής» τότε αποκτά πρόσωπο και είναι αυτό των μεταναστών...

Μόνο που η μετανάστευση είναι εξαρχής οι μετανάστες και οι μετανάστριες. Δηλαδή, άνθρωποι που ζούσαν ή ζουν σε χώρες όπου διεξάγονται πολεμικές συρράξεις (πάνω από 35 χώρες) τις οποίες έχουν προκαλέσει ή στις οποίες μετέχουν πολιτικά ή/και στρατιωτικά οι χώρες «υποδοχής» μεταναστών. Άνθρωποι που διώκονται για τα φρονήματα, τις απόψεις και τις δράσεις τους ενάντια στα καθεστώτα που ζουν. Άνθρωποι που ζούσαν ή ζουν σε κράτη (πάνω από 60) που είτε βρίσκονται στο έλεος πολιτικού και οικονομικού εμπάρκο, είτε λεηλατούνται οι φυσικοί τους πόροι και οι τοπικές οικονομίες τους από τις χώρες «υποδοχής» μεταναστών. Επίσης έχουν αρχίσει να αυξάνονται ραγδαία οι περιβαλλοντικοί πρόσφυγες από περιοχές που καταστρέφονται ολοσχερώς από ακραία «φυσικά» φαινόμενα, απότοκα της οικολογικής καταστροφής που επιφέρει η καπιταλιστική δραστηριότητα. Αυτές

είναι οι αιτίες που λείπουν επιμελώς από τις κυρίαρχες αφηγήσεις για τη μετανάστευση, αλλά άλλο τόσο προσεκτικά προσμετρώνται.

Οι κυρίαρχοι έχουν πλήρη επίγνωση ότι η σημερινή εκμετάλλευση, η λεηλασία, η οικονομική αφαίμαξη των «υπανάπτυκτων» και «αναπτυσσόμενων» χωρών μαζί με την επιβολή του «δυτικού» συστήματος και τρόπου ζωής είναι άνευ προηγουμένου και ότι όλα αυτά τα εκατομμύρια ανθρώπων που εξωθούνται στη μετανάστευση, ολοένα θα αυξάνονται. Γι' αυτό και τα τελευταία χρόνια σε παγκόσμια κλίμακα δημιουργούνται νέοι υπερεθνικοί οργανισμοί καταστολής και ελέγχου της μετανάστευσης (π.χ. FRONTEX), ψηφίζονται νομοσχέδια, τροποποιούνται διατάξεις σχετικά με το άσυλο (σκληρότερες έως και απαγορευτικές προϋποθέσεις), συνεργάζονται εθνικοί στρατοί με την αστυνομία για την αποτροπή εισόδου στα σύνορα, υπογράφονται διακρατικές συμφωνίες με τις χώρες «αποστολής» μεταναστών έτσι ώστε να καταστέλλεται η μετακίνηση πληθυσμών από τον τόπο αφετηρίας και να διευκολύνονται οι απελάσεις, κατασκευάζονται ολοένα και περισσότερα στρατόπεδα συγκέντρωσης και σε περιπτώσεις, όπως στην Ισπανία και τις ΗΠΑ (στα σύνορα του Μεξικού) χτίζονται τείχη αποτροπής εισόδου. Δεδομένης και της παγκόσμιας συστημικής κρίσης που δεν περιορίζεται στη σφαίρα της οικονομίας και των ορίων που αυτή έχει επιφέρει στα ανεπτυγμένα κράτη («υποδοχής» μεταναστών), τα σύνορα θωρακίζονται ακόμα περισσότερο για την αποτροπή μαζικής εισόδου εξαθλιωμένων πληθείων και την βαθύτερη υποτίμηση όσων κατορθώσουν να εισέλθουν στους καπιταλιστικούς «παράδεισους». Όπως χαρακτηριστικά έχουμε ακούσει «η ευρώπη έχει κλείσει τα σύνορα γιατί δεν αντέχει άλλους μετανάστες». Με άλλα λόγια, η κυρίαρχη πολιτική επιλογή, χωρίς τα προσχήματά της, είναι η καταστολή και εγκληματοποίηση της μετανάστευσης.

Μόνο που η μετανάστευση είναι οι μετανάστες και οι μετανάστριες. Τέτοιου τύπου πολιτικές όχι μόνο αναγκάζουν τους ανθρώπους να γίνονται λεία των λαθρεμπόρων και όλων των συναφών κυκλωμάτων, να πνίγονται και να δολοφονούνται στα σύνορα από τους συνοριοφύλακες και του εθνικούς στρατούς μες στην απόλυτη σιγή, να φυλακίζονται και να βασανίζονται για τουλάχιστον 6 μήνες σε αστυνομικά κρατητήρια και στρατόπεδα συγκέντρωσης με μόνο αδίκημα τη διέλευση συνόρων χωρίς χαρτιά, να βρίσκονται γυναίκες αλυσοδεμένες ή σε καθολικό καθεστώς ομηρίας, σε σπίτια-μπουρδέλα, μπαρ και δρόμους, να είναι έρμαια των κερδοσκοπικών ορέξεων κάθε δικηγόρου, διοικητικού, αστυνομικού υπαλλήλου, να στέκονται σε ατελείωτες ουρές για να ζητήσουν άσυλο και εκεί να τους ξυλοκοπούν, να τους δολοφονούν (τα γνωστά «ατυχή περιστατικά», μόνο στο κοντινό μας κολαστήριο της πέτρου ράλλη έχουν σκοτωθεί 3 πρόσφυγες στις ουρές για αίτηση ασύλου). Κι αυτά τα καθημερινά αποτελέσματα των μεταναστευτικών πολιτικών, στις κυρίαρχες αφηγήσεις είναι τα μικρά γράμματα που δεν διαβάονται και δεν τα δείχνει κανένας.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, στην Ελλάδα, τίθεται προς ψήφιση το νέο νομοσχέδιο για την ιθαγένεια. Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο αφενός επιχειρεί μία «διευθέτηση» του μεταναστευτικού ζητήματος, συγκριτικά με το απόλυτο κενό των προηγούμενων χρόνων, σε παραλληλία βεβαίως με την πρόσφατη συμφωνία του υπουργείου προστασίας του πολίτη για την εγκαθίδρυση του FRONTEX (οργανισμός ελέγχου των ευρωπαϊκών συνόρων) στον πειραιά, που σημαίνει ενδυνάμωση της καταστολής και του ελέγχου της μετανάστευσης. Αφετέρου προσπαθεί να ενισχύσει τον κάθετο διαχωρισμό των ίδιων των μεταναστών σε «παλιούς» και «νέους» με την ενσωμάτωση ενός μικρού αριθμού με-

ταναστών με όρους υποταγής και τον βαθύτερο αποκλεισμό και εκμετάλλευση των υπολοίπων. Ενα χειραγωγικό και ρατσιστικό νομοσχέδιο που επί της ουσίας έρχεται να προστεθεί στη συνολική στοχοποίηση και εγκληματοποίηση της μετανάστευσης ως πυλώνα παραγωγής κοινωνικών προβλημάτων.

Μόνο που η μετανάστευση είναι οι μετανάστες και οι μετανάστριες. Και οι λέξεις «στοχοποίηση» και «εγκληματοποίηση» παίρνουν σάρκα και οστά στα στενά, τους δρόμους και τις πλατείες από ορκισμένους φασίστες ή νεαρούς που προσπαθούν να ανακαλύψουν τους εχθρούς, για όσα ζούνε, στα ανοίκεια πρόσωπα, στα διαφορετικά χρώματα, στην ξένη θρησκεία και επιτίθενται. Μαχαιρώνουν, ξυλοκοπούν, διαπομπεύουν μετανάστες. Καταστρέφουν τα προϊόντα πλανόδιων μικροπωλητών και τους κυνηγούν. Κλείνουν πλατείες και παιδικές χαρές για να μην κάθονται οι μετανάστριες με τα παιδιά τους. Μπουκάρουν στα σπίτια τους και τα διαλύουν. Καίνε τους χώρους που προσεύχονται. Ρατσιστικές πρακτικές απόλυτα συνεπείς στην κυρίαρχη αφήγηση...

Γι' αυτό, απέναντι στις αφηγήσεις και τις πρακτικές τους, θα βρίσκονται πάντα αυτοί κι αυτές που θα τις αποκαλύπτουν, θα τις καταστρέφουν και θα προτάσσουν την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και τη ρήξη ενάντια σε ένα σύστημα διαχωρισμών που γράφει αφηγήσεις θανάτου.

«κανένας άνθρωπος δεν είναι νησί, ολομόναχο· κάθε άνθρωπος είναι κομμάτι της ηπειρωτικής χώρας, κομμάτι του ωκεανού» [...] μ' όποιον άνθρωπο πεθαίνει λιγοστεύω, γιατί είμαι μέρος της ανθρωπότητας· μη στέλνεις λοιπόν ποτέ να σου πουν για ποιον χτυπά η καμπάνα· χτυπά για σένα.

Τζον Νταν

12.03.2010

...ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ"

Το νομοσχέδιο για την ιθαγένεια απέχει πολύ από το να χαρακτηριστεί απλά προσχηματικό μιας ευαίσθητης δημοκρατίας που αναγνωρίζει εν τέλει τα δημοκρατικά και ανθρωπιστικά της ελλείμματα. [...] Είναι κάτι παραπάνω από προφανές πως το νομοσχέδιο έρχεται μετά από μια χρονική περίοδο όπου οι μετανάστες βγήκαν στο προσκήνιο, διαμόρφωσαν εκ νέου τις συμμαχίες και την εχθρότητα με την ντόπια κοινωνία, μίλησαν έξω από τους θεσμικούς διαύλους «καλοπροαίρετων» αντιρατσιστικών μετώπων και «καλοθελητών» προέδρων μεταναστευτικών κοινοτήτων. Ήδη από την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 (με την σημαντική συμμετοχή μεταναστών 2ης γενιάς αλλά και πολλών νεοφερμένων) ήταν ορατή η αγωνία όλων των θεσμικών συνιστωσών της κυριαρχίας για τις

διαστάσεις της μετανάστευσης και τις κοινωνικές της σημασίες. Στους μήνες που ακολούθησαν τον Δεκέμβρη, το κοινωνικό ενδιαφέρον διαρκώς εστιζόταν στο μεταναστευτικό για μια σειρά από λόγους. Πρώτον, γιατί ξεσπούσαν αγώνες μεταναστών – οι οποίοι απείχαν πολύ από το γνώριμο πεδίο θεσμικών αιτημάτων (ελάχιστο ή και καθόλου υποστηρίζονταν από τις επίσημες «μεταναστευτικές κοινότητες») και ξεδιπλώνονταν σε ένα πεδίο κατάκτησης όρων αξιοπρέπειας (από τις καταλήψεις σπιτιών στο κέντρο της Αθήνας ως τις συγκρούσεις μπουσουλμάνων και αράβων μεταναστών με αφορμή την προσβολή του Κορανίου από αστυνομικό). Δεύτερον, γιατί αλληλέγγυα και ριζοσπαστικά κομμάτια (αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομες συλλογικότητες & πρωτοβουλίες που ξεπήδησαν σε

ολόκληρη την επικράτεια) συνέχιζαν να αναδεικνύουν γεγονότα σχετικά με το μεταναστευτικό ζήτημα και τον ντόπιο ρατσισμό. Τέλος, είναι η ίδια η επιλογή των κρατικών επιτελείων να στοχοποιήσουν ιδεολογικά και να καταστείλουν λυσσασμένα την «παράνομη μετανάστευση» (επιχειρήσεις «καθαρή Αθήνα», καθημερινά πογκρόμ, χιλιάδες έγκλειστοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης). [...] Επίσης, καθόλου τυχαία δεν είναι η «πρόβλεψη» του νόμου για τα «καθαρά ποινικά μητρώα όσων θα νομιμοποιηθούν». Τι σημαίνει αυτό πέρα από γενίκευση της ομηρίας των μεταναστών αλλά και ενσωμάτωση από την πλευρά τους ενός καθεστώτος φόβου (για να κατορθώσουν να αποκτήσουν τα πολυπόθητα χαρτιά); [...] Είναι φανερό ότι με την κίνηση αυτή το ελληνικό κράτος χαράσσει μία ακό-

μη πιο βαθιά τομή ανάμεσα σε «παλιούς» και «νέους» μετανάστες, έναν κάθετο διαχωρισμό. Από την μία, δίνει δικαίωμα «πολυτελείας» σε λίγους μετανάστες και, από την άλλη, θωρακίζει τα σύνορα, γεμίζει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα αστυνομικά τμήματα, βουλιάζει βάρκες κάνοντας πιο εμφανή την διάκριση μεταξύ μεταναστών με χαρτιά και χωρίς χαρτιά. Το επιβεβαιώνει και το γελοίο τσιτάτο δια στόματος υφυπουργού Προ.Πο: ανοιχτή καρδιά, κλειστά σύνορα. Και κυρίως στη βάση αυτού του πλαστού διαχωρισμού θα επιδοθεί σε ένα ανελέητο μπαράζ «εκκαθαριστικών και εξωραϊστικών επιχειρήσεων» στις περιοχές όπου διαμένουν και κινούνται μετανάστες. Μπορεί οι σκούπες της σοσιαλδημοκρατίας να μην έχουν την κραυγαλέα εκκεντρικότητα εκείνων του Μαρκογιαννάκη, σίγουρα, όμως,

θα πυκνώσουν και θα ενταθούν. Εξίσου βέβαιο είναι ότι θα επιδιωχθεί να ντυθούν με το μανδύα της νομιμότητας εκείνης που λίγο πριν θα έχει «εξελληνίσει» με το ζόρι και βίαια ένα ουσιαστικά μηδαμινό ποσοστό των ανά την επικράτεια μεταναστών. Η πορεία και η κατάληξη αυτής της επιδίωξης μένει να κριθεί στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, εκεί εξάλλου που κρίνονται όλες οι κυριαρχικές επιλογές. [...] Για άλλη μια φορά οι μετανάστες υπάρχουν ως ένα πρόβλημα, ως ένας πληθυσμός για «σωστότερη» διαχείριση και διευθέτηση. Καρότο και μαστίγιο...

[για τις διατάξεις του νόμου και ολόκληρο το κείμενο επισκεφτείτε το blog της πρωτοβουλίας προσφύγων, μεταναστών/τριών και αλληλεγγύων:

filoxenoi.wordpress.com]

«Οι περιορισμοί των ατομικών ελευθεριών, όπως του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης, οι παραβιάσεις της εμπιστευτικότητας των ταχυδρομικών, τηλεγραφικών και τηλεφωνικών επικοινωνιών, η δυνατότητα ματ' οίκον ερευνών, περιορισμών στη χρήση ή και κατασχέσεων περιουσιών νομιμοποιούνται πέραν των ορίων που θέτουν οι σχετικοί νόμοι.» [Χίτλερ, 1933]

Η πάταξη κάθε μορφασμού δυσφορίας, κάθε κίνησης εναντίωσης στο καθεστώς, κάθε ακηδεμόνευτης επιλογής αγώνα, η εφαρμογή του δόγματος μηδενικής ανοχής, το χτύπημα των διαδηλώσεων, οι εισβολές σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, η προσπάθεια περιθωριοποίησης των κοινωνικών εστιών αντίστασης, ο πανταχού παρών αστυνομικός στρατός κατοχής, ο γενικευμένος κοινωνικός έλεγχος μέσω των καμερών παρακολούθησης, η τρομοϋστερία των ΜΜΕ, η μεθοδευμένη διάχυση του φόβου κοινωνικά, οι διώξεις, οι φυλακίσεις και οι δολοφονίες αγωνιζόμενων ανθρώπων, η καταστολή δηλαδή του «εσωτερικού εχθρού», αποτελούν απαραίτητη προϋπόθεση για τη βαθύτερη κοινωνική λεηλασία και υποδούλωση από την εγχώρια και υπερεθνική πολιτική και οικονομική εξουσία, το κράτος και τα αφεντικά, την Ε.Ε. και το Δ.Ν.Τ.

Ο πολιτικός, επιχειρηματικός και δημοσιογραφικός συρφετός εξυμνεί το κράτος «ασφάλειας» και τους

πραιτοριανούς του καθώς διαισθάνεται ότι οι εκκλήσεις για «εθνική ενότητα» και «κοινωνική συναίνεση» θα κουρελιαστούν από τις υποβόσκουσες κοινωνικές εκρήξεις.

Ολοι και όλες στους δρόμους της σύγκρουσης με την κρατική τρομοκρατία και την καπιταλιστική βαρβαρότητα, μακριά από την χειραγώγηση των κομμάτων, των εργατοπατέρων και των ΜΜΕ. Ραντεβού από την πλευρά των οδοφραγμάτων, από την πλευρά της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης, της κοινωνικής ανταρσίας.

ο δολοφονημένος από τους ένστολους φρονιάδες του κράτους αναρχικός Λάμπρος Φούντας ζει μέσα στις καρδιές και τη μνήμη των αγωνιζόμενων ανθρώπων

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΚΡΑΤΟΥΣ - ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ - ΜΜΕ

Λωρίδα της ΓΑΖΑΣ...

Εκεί που ο ουρανός ματώνει στα συρματοπλέγματα...

...που ο ήλιος κομματιάζεται στους πυραύλους και τις σφαίρες, που το φεγγάρι κρέμεται στα γκλοπς και τα ηλεκτροσόκ των βασανιστηρίων, εκεί που η γη πεθαίνει από την έλλειψη νερού, εκεί... στο μεγαλύτερο στρατόπεδο συγκέντρωσης του κόσμου.

Γάζα, Παλαιστίνη.

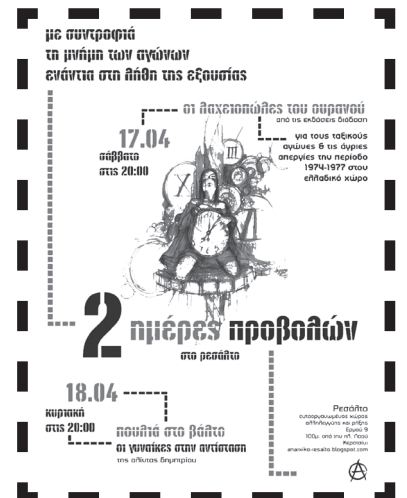
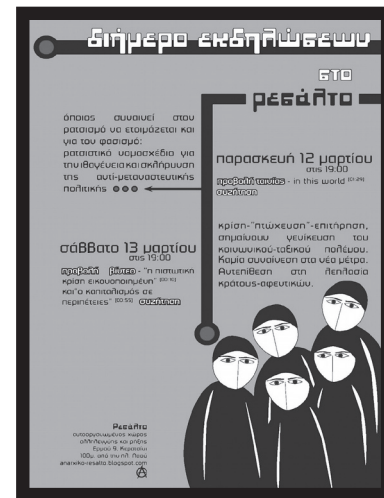
Εκεί, η ιστορία του ναζιστικού ολοκαυτώματος ξεθωριάζει 60 χρόνια τώρα. Εκεί, η ουσία της εξουσίας δεν χρειάζεται προσχήματα όταν επικαλούμενη το χθεσινό θύμα αυτοπροβάλλεται για πάντα ως θύμα για να είναι πάντα θύτης. Εκεί, η ιστορία της κυριαρχίας δεν χρειάζεται να γεννάει καθεστώτα έκτακτης ανάγκης γιατί η χθεσινή έκτακτη ανάγκη έχει γίνει η καθημερινότητα 3 γενιών. Εκεί η αντίσταση δεν μετριέται με όρους δύναμης. Εκεί η αντίσταση δεν διαχωρίζεται σε συμβολική και πραγματική, ουσιαστική και ανούσια. Εκεί η αντίσταση δεν ενοχοποιείται όταν τη λένε επίθεση. Εκεί η αντίσταση δεν τελειώνει γιατί ξέρει πως είναι άρρηκτα δεμένη με την αλληλεγγύη...

Για εκεί, στη Γάζα, ξεκίνησαν να φτάσουν 6 πλοία, με 700 ανθρώπους από πολλές χώρες του κόσμου. Στόχος η αλληλεγγύη για την 60χρονη αντίσταση των παλαιστινίων, το «σπάσιμο» των θαλάσσιων κάγκελων της μεγαλύτερης φυλακής του κόσμου και η προσφορά ειδών πρώτης ανάγκης συν φαρμάκων. Αν και το

ισραηλινό κράτος από την αρχή αυτής της προσπάθειας διαβίβαζε με κάθε τρόπο ότι δεν θα επιτρέψει την άρση του αποκλεισμού της λωρίδας της γάζας, δεν πτοήθηκαν ούτε οι διοργανωτές και τα μέλη των πληρωμάτων, ούτε οι άνθρωποι που θα ακολουθούσαν. Στις 31.05.2010 τα χαράματα κι ενώ τα πλοία κινούνταν στα «διεθνή ύδατα», ο ισραηλινός στρατός ξεκίνησε την επιχείρηση «winds of the sky» και κατέλαβε όλα τα πλοία. Στην επιχείρηση δολοφόνησε 10 ανθρώπους (αυτός είναι ο επιβεβαιωμένος αριθμός τρεις μέρες μετά, αλλά πιστεύεται πως είναι μεγαλύτερος) και τραυμάτισε άγνωστο αριθμό γιατί κάποιοι αντιστάθηκαν, επιτέθηκαν με λοστούς και τα σώματά τους ενάντια στα ισραηλινά κομάντο. Οσοι δεν δολοφονήθηκαν, αρχικά λιντσαρίστηκαν στο λιμάνι του άσντοντ από ισραηλινούς λιμενικούς, μπάτσους, στρατιώτες και... ισραηλινούς εθνικιστές και στη συνέχεια ξανά ξυλοκοπήθηκαν και βασανίστηκαν στα κρατητήρια.

Αυτό που έγινε τα χαράματα της 31ης μαΐου είναι εξαιρετικά σημαντικό, όχι μόνο για το γεγονός αυτό καθεαυτό της δολοφονίας ακόμα 10 ανθρώπων από τον ισραηλινό στρατό και τον ξυλοδαρμό και βασανισμό δεκάδων άλλων. Είναι εξαιρετικά σημαντικό γιατί αυτό το συνταρακτικό γεγονός άνοιξε μία μικρή χαραμάδα στον δυτικό κόσμο προς την κόλαση που βιώνουν εδώ και 60 χρόνια οι παλαιστίνιοι από το ισραηλινό καθεστώς με τις ευλογίες, τη βοήθεια, τη σύμπραξη ή την ανοχή όλων των κυρίαρχων ανεξαιρέτως. Είναι σημαντικό γιατί έδειξε πως η αλληλεγγύη είναι όντως όπλο...

...free GaZa

διήμερο εκδηλώσεων 12-13 Μάρτη**στο ρεσάλτο & διήμερο προβολών 17-18 Απρίλη****Για τη Συνέλευση Εξεγερμένων Περάματος, Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά**

Η συνέλευση εξεγερμένων στις περιοχές μας είναι ένα αντιεραρχικό-αντιεξουσιαστικό εγχείρημα αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης που δημιουργήθηκε μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008. Πρόκειται για μια ανοιχτή συλλογική διαδικασία υπερτοπικού χαρακτήρα, που εμπλουτίζεται διαρκώς από τη συμμετοχή όλο και περισσότερων συντρόφων και συντροφισσών είτε αυτοί συμμετέχουν σε κάποια από τις τοπικές συλλογικότητες των περιοχών μας (Πέραμα, Κερατσίνι, Κορυδαλλός, Πειραιάς) είτε όχι.

Η Συνέλευση Εξεγερμένων δεν έχει καμία απολύτως σχέση με κόμματα και δημοτικές παρατάξεις και είναι ρητή η εχθρότητά της για κάθε εξουσία και μεσολάβηση. Μέχρι στιγμής, στον ενάμιση χρόνο λειτουργίας της, η Συνέλευση Εξεγερμένων έχει πραγματοποιήσει μια σειρά παρεμβάσεων λόγου και δράσης, έχει εκδώσει κείμενα και αφίσες, έχει διοργανώσει συγκεντρώσεις σε πλατείες και προβολές και έχει καλέσει στις διαδηλώσεις στο Πέραμα στις 7/3/2009 για το πόρισμα σκύλευσης των μαζικά εξοντωμένων εργατών στη Ν/ζώνη τον Ιούλη 2008, στον Κορυδαλλό στις 11/4/2009 (πλ. Ελευθερίας - φυλακές) για αλληλεγγύη στους προφυλακισμένους της εξέγερσης, στη Νίκαια στις 17/10/2009 (περιβολάκι - αστυνομικό τμήμα) για τη δολοφονία από βασανιστήρια και ηλεκτροσόκ του μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν στο τοπικό Α.Τ. και στο Κερατσίνι στις 19/12/2009 για την αστυνομική

εισβολή των ένστολων ορδών του Χρυσοχοϊδη στο ΡΕΣΑΛΤΟ το απόγευμα της 5ης Δεκέμβρη 2009.

Το τελευταίο διάστημα, όπως είναι λογικό, η Συνέλευση Εξεγερμένων κινητοποιείται πάνω στο ζήτημα της κρίσης, της επίθεσης κράτους-αφεντικών και του βαθέματος της λεηλασίας και της υποδούλωσης της ζωής μας. Μέχρι στιγμής έχει προχωρήσει σε μαζικές αφισοκολλησεις σχετικής αφίσας σε 3000 αντίτυπα και έχει εκδώσει κείμενο που έχει μοιραστεί χέρι-χέρι σε κοντά 10.000 αντίτυπα στις περιοχές μας, ενώ στις 24 Απρίλη 2010 πραγματοποίησε μηχανοκίνητη πορεία (με 25 μηχανάκια και 2 αυτοκίνητα) που πέρασε από κεντρικούς δρόμους και πλατείες της Νίκαιας, του Κορυδαλλού, του Κερατσινίου και του Περάματος, μοιράζοντας χιλιάδες κείμενα, πετώντας 60.000 χιλιάδες τρικάκια καθοδόν και κρεμώντας 8 πανό σε αντίστοιχες πλατείες.

Οι επόμενες κινήσεις αφορούν σε 3 παρεμβάσεις με μικροφωνική, ταμπλό, έντυπο υλικό και προβολές video για τα σημεία των καιρών μας, στις 15-16-17 Ιούνη, στις πλατείες Κοραή (Πειραιάς), Ηρώων (Πέραμα) και Λαού (Κερατσίνι) αντίστοιχα.

Δεδομένου ότι η Συνέλευση Εξεγερμένων δεν διαθέτει κάποιο χώρο δικό της που να συναντιέται, όσοι/ες ενδιαφέρονται να ενημερωθούν περαιτέρω ή να συμμετέχουν στη διαδικασία μπορούν να μας βρουν στις παρεμβάσεις που καλούμε ή να περάσουν από το ΡΕΣΑΛΤΟ.

60 άνθρωποι την Παρασκευή 12/3 και άλλοι τόσοι το Σάββατο 13/3 ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του ΡΕΣΑΛΤΟ γύρω από τα ζητήματα του νομοσχεδίου για την ιθαγένεια των μεταναστών και της σκλήρυνσης της αντιμεταναστευτικής πολιτικής (1η μέρα), της συστημικής κρίσης και των νέων αντι-κοινωνικών μέτρων του "συμφώνου σταθερότητας" (2η μέρα).

Οι προβολές ήταν κατατοπιστικές και εισαγωγικές στα ζητήματα ενώ και τις 2 ημέρες ακολούθησε πολύωρη συζήτηση πάνω στη θεματική ενότητα της κάθε ημέρας.

Ειδικά για τις μειώσεις μισθών και συντάξεων, τα νέα φορολογικά χαράτσια και το βάθεμα της κοινωνικής λεηλασίας κρίθηκε απαραίτητο να αναληφθούν άμεσα πρω-

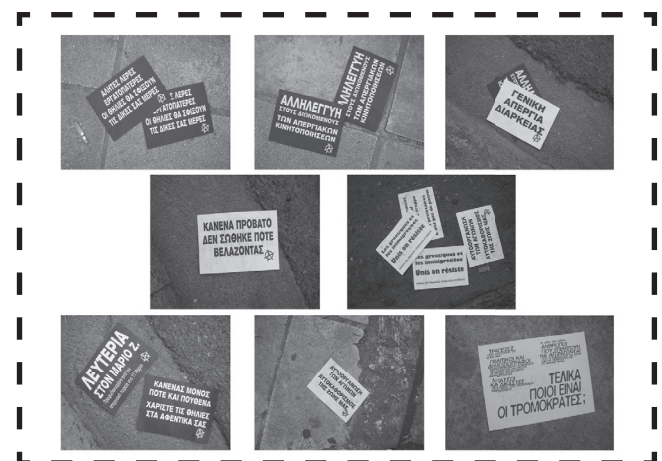
τοβουλίες λόγου και δράσης σε τοπικό επίπεδο, όσο πιο μαζικές, συντονισμένες και πολυεπίπεδες γίνεται.

Η συνέχεια προσδιορίστηκε στις συναντήσεις της συνέλευσης εξεγερμένων από τις περιοχές μας που έχει θέσει ως προτεραιότητά της τα συγκεκριμένα ζητήματα.

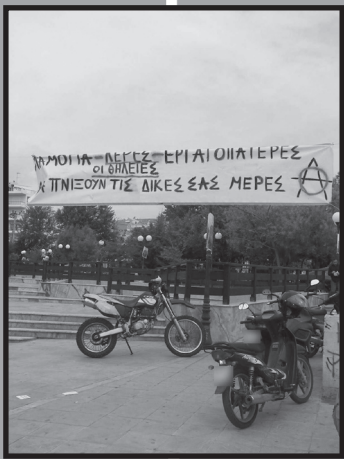
Περισσότεροι από 50 άνθρωποι και τις 2 ημέρες παρακολούθησαν τις προβολές για τη μνήμη των αγώνων που έγιναν στο στέκι στις 17 και 18 Απρίλη. Και τα 2 ιστορικά ντοκιμαντέρ κρίθηκαν εξαιρετικά ενδιαφέροντα ενώ μετά τις προβολές ακολούθησαν μικρές συζητήσεις ανταλλαγής απόψεων πάνω στα ερεθίσματα που είχαν προηγηθεί.

Για τη μηχανοκίνητη πορεία στις περιοχές μας στις 24 Απρίλη

Η Συνέλευση Εξεγερμένων από τις περιοχές μας (περάματος, κερατσινίου, νίκαιας, κορυδαλλού, πειραιά) πραγματοποίησε το Σάββατο 24/04/2010 μηχανοκίνητη πορεία/παρέμβαση για την κρίση, μοιράζοντας πάνω από 3.000 κείμενα σε λαϊκές αγορές και κεντρικές πλατείες των περιοχών, αναρτώντας πανό στα 8 σημεία που σταματήσαμε, πετώντας πάνω από 60.000 τρικάκια καθ' οδόν και φωνάζοντας συνθήματα σε όλη την διάρκεια της διαδρομής.

Η παρέμβαση των περισσότερων από 50 συντρόφων και συντροφισσών (25 δικάβαλα μηχανάκια και 2 αυτοκίνητα), ξεκίνησε από την πλατεία διαμάντως κουμπάκη (πρώην σπάθα) απέναντι από το γήπεδο του ιωνικού, στη νίκαια, όπου υπήρχε και λαϊκή...

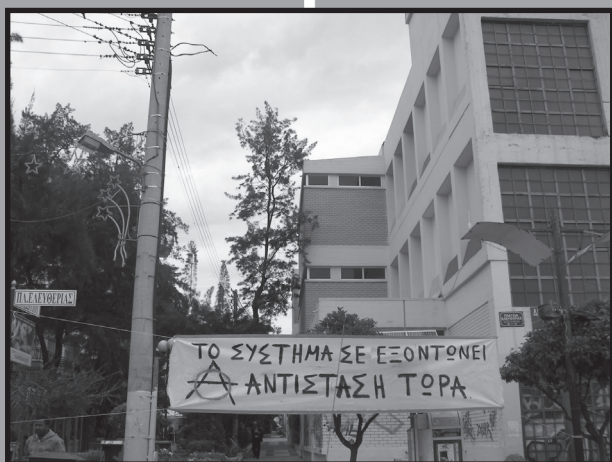

...διέσχισε τη γρηγορίου-λαμπράκη και έστριψε στην ταξιαρχών (ο κεντρικότερος δρόμος του κορυδαλλού)...

...φτάνοντας στην πλατεία ελευθερίας, αναρτώντας πανό και μοιράζοντας κείμενα...

...στη συνέχεια κατευθυνθήκαμε μέσω της οδού αθηνάς...

...έπειτα μέσα από τις γειτονιές της νίκαιας φτάσαμε στην πλατεία χαλκηδόνας, στα όρια μεταξύ νίκαιας και κερατσινίου, πραγματοποιώντας μία ακόμη στάση...

...και μέσω της σαλαμίνας και τις γειτονιές του κερατσινίου φτάσαμε στην πλατεία λαού...

...αναρτήσαμε πανό και στην ιχθυόσκαλα, στο ικόνιο, και συνεχίσαμε προς το πέραμα...

...όπου και καταλήξαμε μετά από 3 ώρες στο δρόμο, αναρτώντας άλλο ένα πανό και μοιράζοντας κείμενα τόσο στη στρογγυλή πλατεία, όσο και έξω από τη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη, στα καραβάκια για σαλαμίνα. Επεται συνέχεια...

Για τα τοπικά συλλογικά εγχειρήματα στις περιοχές μας

01

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΚΟΡΥΘΑΛΛΟΥ PasaMontana

pasamontana.blogspot.com

Από την άνοιξη του 2010 λειτουργεί ο Αυτοδιαχειριζόμενος Κοινωνικός Χώρος PasaMontana στο κέντρο του Κορυδαλλού (Δημητράκοπούλου 23).

Πρόκειται για ένα αυτοοργανωμένο και αυτοδιαχειριζόμενο εγχείρημα που θέλει να λειτουργεί ως σημείο αναφοράς και συνάντησης των αντιστεκόμενων από τον Κορυδαλλό και τις γύρω περιοχές. Όσων κατανοούν την αναγκαιότητα να συναντηθούν με τους «από τα κάτω», να ξεφύγουν από τη σύγχρονη καπιταλιστική ιδιώτευση της αποξένωσης και της απομόνωσης και να αντισταθούν συλλογικά στο υπάρχον σύστημα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Στόχος είναι ο χώρος να συμβάλλει στη δημιουργία και την ανάπτυξη δράσεων, παρεμβάσεων και πρωτοβουλιών για κάθε τοπικό ή κεντρικό ζήτημα που απασχολεί όποιον συμμετέχει, να φιλοξενεί άλλα εγχειρήματα κοινωνικού και πολιτικού χαρακτήρα, να γίνει ένας χώρος κοινωνικής και πολιτικής ζύμωσης. Κάθε πρωτοβουλία που έχει σχέση με τον χώρο διατηρεί την αυτονομία και την ευθύνη της δράσης της αρκεί να μην έρχεται σε αντίθεση με τα βασικά χαρακτηριστικά του χώρου. Το ίδιο ισχύει και για κάθε φιλοξενούμενο εγχείρημα. Οι αποφάσεις που αφορούν τον ίδιο τον χώρο απαιτούν την ομόφωνη απόφαση της συνέλευσης.

Βασίζόμενοι στην ουσία της αλληλεγγύης που δεν απαιτεί ταύτιση απόψεων και αντιλήψεων μεταξύ των αγωνιζόμενων, δημιουργούμε τους όρους της αντίστασης σ' ένα χώρο που λειτουργεί ΕΛΕΥΘΕΡΑ στηριζόμενος στις εξής βάσεις:

- * Ισότητα, χωρίς διαχωρισμούς, χωρίς ανώτερους και κατώτερους.
- * Κανείς δεν επιβάλλεται σε κανέναν και με κανένα τρόπο.
- * Καμία συνδιαλλαγή, καμία συμμετοχή στο σύστημα της εκμετάλλευσης.
- * Μακριά από κομματικές λογικές και οργανώσεις.
- * Χωρίς εμπορευματικές σχέσεις κέρδους.

Οι αποφάσεις λαμβάνονται στις Ανοικτές Συνελεύσεις του χώρου.

Σε αυτή την κατεύθυνση καλούμε όλους να συναντηθούν, να συμμετέχουν και να ασχοληθούν οι ίδιοι με τα ζητήματα που τους αφορούν.

Το τελευταίο διάστημα, τα αυπδεμόνευτα συλλογικά εγχειρήματα έχουν πολλαπλασιαστεί στις περιοχές μας, υποδεικνύοντας μια τάση ριζώματος της αυτοοργάνωσης στις γειτονιές σε μια περίοδο κρίσιμη για τα κοινωνικά αναχώματα και τις δυνατότητες αντίστασης που μπορούν να αναπτυχθούν απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.

Στον Πειραιά εδώ και κάποιους μήνες έχει συμροτηθεί η Ελευθεριακή Συνέλευση ΠΕΙΡΑΙΑ, μια φιλόδοξη συλλογική προσπάθεια που επιχειρεί να αναπτύξει λόγο και δράση σε μια ιδιαίτερη και δύσκολη περιοχή. Στον Κορυδαλλό από τις 8 Μάη ξεκίνησε να λειτουργεί ο αυτοδιαχειριζόμενος κοινωνικός χώρος PasaMontana και ματευνείαν συσπειρώσε το ενδιαφέρον πολλών ανθρώπων από την περιοχή. Στο Αιγάλεω, στις 30 Απριλίου, η πρωτοβουλία αναρχικών αιγάλεω προχώρησε στην κατάληψη ισόγειου χώρου (που τον υπολειπόμενοι οι πρόσμοποι) στις παλιές εργατικές πολυκατοικίες της περιοχής, στην πλατεία Παπανικολή, επιδιώκοντας να διευρύνει τους ορίζοντες της αντι-εραρχικής συλλογικοποίησης και δράσης, κάτι που έχει ήδη αρχίσει να γίνεται με την παρουσία όλο και περισσότερων νεοταίων της περιοχής. Στο Πέραμα, τέλος, το DeStato, η Συνέλευση Περάματος για την Αλληλεγγύη και τη Δράση, συνεχίζει τις παρεμβάσεις του και την απεύθυνσή του στη περιοχή, όπως το πρόσφατο διήμερο προβολών που διοργάνωσε στην πλατεία Ηρώων, στις 30-31 Μάη. Ας αφήσουμε όμως τα ίδια τα εγχειρήματα να μιλήσουν για την προσπάθειά τους και τα χαρακτηριστικά τους μέσα από τα κείμενα και τις αφίσες τους. Καλή συνέχεια συντρόφισσες και σύντροφοι, αν η ελευθερία είναι έργο μας ας το διαπραξουμε όλοι και όλες μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΠΕΙΡΑΙΑ

espeir.espiiv.net

02

2^{30.05 / 31.05} ΗΜΕΡΟ ΠΡΟΒΟΛΩΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΗΡΩΩΝ ΠΕΡΑΜΑ

Ο καταρράκτης είναι ένα πάτημα βασις συμπτώσεων, αρμοσίων, επιβολών και προσηλών...

Σε παρόμοιο οικονομικό κρίση, για την οποία ευθύνονται οι ίδιοι, οι κυβερνήσεις με νόμους και με δόσεις προσηλών να διατηρούν τα προνόμια τους κερδίζοντας δισεκατομμύρια για την αντιστάση της κοινωνικής ανισότητας, καταστράτοντας με βίαια τρόπο όλες τις κοινωνικές ανισότητες. Παράλληλα, ενισχύουν τους όρους κυριαρχίας στο φόντο των καταναλωτών.

Οι καταναλωτές συνεχίζουν αλλολλύγιο ο ένας πάλι στον άλλο και ενάντια στην εξουσία. Χωρίς εκπαιδευτικούς, χωρίς δημοκρατικές διαδικασίες, αναγκάζονται να συλλογιστούν με τρομακτικό δυναμισμό στην αντίσταση.

ΚΥΡΙΑΚΗ 30.05 20:00
Η Πιστωτική Κρίση Εκατονταπεννία (2010)
Η Διακοσμική Κατάσταση της Αρχαιότητας (2010)

ΔΕΥΤΕΡΑ 31.05 20:00
Η Πιστωτική Κρίση Εκατονταπεννία (2010)
Οι Παρενομήτες του Δυτικού (2010)

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ
Παύλος Μπαρτζώλης 843
Παύλος Μπαρτζώλης 843, Παύλος Μπαρτζώλης 843, Παύλος Μπαρτζώλης 843

DeStato
Συνέλευση Παράνοτος για την Αλληλεγγύη και τη Δράση

Συνέλευση Παράνοτος για την Αλληλεγγύη και τη Δράση

03

destato.blogspot.com

Νέα χάραξη...

Περισσότερα από 20 χρόνια έχουν περάσει από τότε που η Ψερά Σπειροχαίτη πρωτο"χρατζούνει" στα πρώτα της μπουσουλήματα. Κάπου εκεί στα τέλη της δεκαετίας του '80.

Μια ολόκληρη εποχή που αποτυπώνεται μέσα στους στίχους και τις μελωδικές αναζητήσεις της μουσικής αυτής μοιχευτικής, πάντα μέσα από τους συζητημένους τρόπους και χαρακτηριστικά που εισήγαγε και εδραίωσε. Και μια ολόκληρη, επίσης, κινηματική διαδρομή που καθορίστηκε και επηρεάστηκε από το αποτύπωμά της.

Σήμερα, στο έμπα της δεκαετίας του 2010, η Ψερά Σπειροχαίτη κυνηγοφόρησε τον τρίτο της δίσκο, ο οποίος δεν έχει ακόμα κυκλοφορήσει σε ψηφιακή μορφή (cd) αλλά σε ηλεκτρονική μορφή υπάρχει ήδη στο site τους wxra.squat.gr.

Φρεσιάδα, πειραματισμός, εμφάνιση. Αχέραστοι... Καλό ματενούνιο.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΙΓΑΛΕΩ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΙΓΑΛΕΩ

Ως πρωτοβουλία αναρχικών αιγάλεω, συλλογικότητα με αυτοοργανωμένη, αντιθεσμική και αντισυναινετική δράση 3 περίπου χρόνων στην περιοχή, προχωράμε στην κατάληψη του χώρου επί της οδού Καποδιστρίου στην περιοχή των παλιών εργατικών πολυκατοικιών, στο κάτω Αιγάλεω.

Ο χώρος ανήκει σε δημόσιο φορέα και συγκεκριμένα στον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας με διαχείριση από τον Δήμο Αιγάλεω. Ο χώρος αυτός αποδεσμεύεται από την παρηκμασμένη του χρήση από το Σώμα Ναυτοπροσκόπων, έναν ιδιότυπο παραστρατιωτικό μηχανισμό που στόχο έχει -εν μέσω εθελοντισμού και αγαθοεργιών- να εμφυσήσει την ιεραρχία, την εξουσία, την υποταγή και την ομοιομορφία στα παιδιά και τους έφηβους. Επιδιώκουμε για τον εαυτό μας και τους γύρω μας να παλέψουμε για τις αντίθετες ακριβώς αξίες. Ο χώρος αυτός ήταν στην ουσία ήδη κοινωνικά νεκρός και παντελώς άχρηστος στη γειτονιά και τους ανθρώπους της. Επιλέγουμε να μην ζητήσουμε τον χώρο από τον ΟΕΚ ή τον Δήμο αλλά να προχωρήσουμε σε κατάληψη καθώς δεν αναγνωρίζουμε από θέση σε κανέναν (γραφείο)κρατικό φορέα την εξουσία του να κρίνει και να εγκρίνει τις κοινωνικές αναγκαιότητες. Δεν έχουμε καμία διάθεση να εμπλακούμε σε θεσμικές συνδιαλλαγές όπου προϋποτίθενται καταστατικά υποταγής στους νόμους και τα διατάγματα του κράτους. Στην αντίθετη περίπτωση δεν θα ήμασταν τίποτε άλλο από αναπαραγωγοί των θεσμών και των νόμων, οιονεί εχθροί της ελευθερίας και της ανυποταγής.

Εν μέσω της πιο βαθιάς κρίσης που έχει ζήσει η ελληνική κοινωνία, σκοπός της κατάληψης είναι να συγκροτηθεί ένα προπύργιο κοινωνικής αντίστασης τόσο ενάντια στις άμεσες συνέπειες που προκαλεί ο καπιταλιστικός κόσμος όσο και ενάντια σε κάθε μορφή επιβολής από την κυριαρχία, ενάντια σε κάθε μορφή κοινωνικής ιεραρχίας, ενάντια στις κοινωνικές ανισότητες και τον κοινωνικό αποκλεισμό, ενάντια σε κάθε διάκριση στη βάση του φύλου, της φυλής και της τάξης, ενάντια σε κάθε κομματική διαμεσολάβηση, ενάντια στην εμπορευματοποίηση των κοινωνικών σχέσεων, ενάντια στην χειραγώγηση από τα Μέσα Μαζικής Εξήμερωσης ενάντια στην δικτατορία της αστικής τέχνης.

Ο τρόπος για να επιτευχθούν οι στόχοι της κατάληψης είναι η αυτοοργάνωση, η αδιαμεσολάβηση, άμεση, αντιθεσμική και αντισυναινετική δράση. Η συνέλευση που ορίζεται κάθε φορά από τα μέλη της κατάληψης είναι και η ψυχή της ίδιας της κατάληψης καθώς διαχειρίζεται τόσο τα πρακτικά όσο και τα πολιτικά ζητήματα. Οι αποφάσεις παίρνονται από όλους με ομοφωνία χωρίς κανέναν είδους ανισοτιμία μεταξύ των συμμετεχόντων. Σε περίπτωση διαφωνίας κάθε άποψη μπορεί να δοκιμαστεί στην πράξη στο πλαίσιο της κατάληψης και από όσους συμφωνούν μεταξύ τους. Καθώς προτείνουμε την αυτοοργάνωση ως συλλογικό εργαλείο λήψης αποφάσεων, χωρίς προέδρους, γενικούς γραμματείς και κομματικές γραμμές είναι αυτονόητο ότι το εγχείρημά μας δεν προσφέρεται ως πολιτικός και κοινωνικός χώρος για την είσπραξη πολιτικής υπεραξίας από μέλη κομμάτων και αντιπροσώπους θεσμικών μαζικών φορέων. Επιδιώκουμε να προχωρήσουμε προς την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση προσπαθώντας να παράγουμε πραγματικές λύσεις σε πραγματικά προβλήματα κι όχι να οπισθοδρομήσουμε σε μικροπολιτικές ασκήσεις κομματικών ανταγωνισμών, ούτε να καταντήσουμε καφενείο πολιτικών αγκυλώσεων, μικροαστικής μοιρολατρίας, απραξίας και αδράνειας.

anarxikoiaigaleo.squat.gr

Θύελλα και ορμή

Μια πνοή, μένος γεμάτη
πνέει

γεγονότα.

Και σένανε χυρεύει
στη δουλοπάροικτη κι αυτή
χώρα.

Μην φέρεσαι, δεν αρμούν
μονάχα νεύματα.

Διττά να 'ναι τα χέρια σου
υψηλαφιστή η αφή
διαδραστική η κίνηση σου.

Απόγε.

Που καρδιές μας κι απόγε
τα πάντα εισπνέουν,

ευπνέοντας
την δουλοπάροικτη κι αυτή
ενδοχώρα.

παρέμβαση για την κρίση

Πέμπτη 17 Ιούνι, 20.00

στην πλατεία Λαού, στο Κερατσίνι
με μικροφωνική, έντυπο υλικό και προβολές
video για τα σημεία των καιρών μας
ενάντια στη λεηλασία και την
υποδομή της ζωής μας
από τη συνέλευση εξεγερμένων Περμάτων,
Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά

θερινή προβολή

Παρασκευή 18 Ιούνι, 21.00

“Αργεντινή, μνήμες μιας
οικονομικής λεηλασίας”,
του Fernando Solanas

στο παρκάκι απέναντι από το ρεσάλτο
οδός Ερμού, 100μ. από την πλατεία Λαού

βραδιά γενεθλίων

Σάββατο 19 Ιούνι, 22.00

- προβολή video: “resalto: make-of”
- αρχαικό έντυπο υλικό του στεκιού
- γιορτή... [χωρίς “αναστολές” και
“περιοριστικούς όρους”]

5 χρόνια ρεσάλτο

Ρεσάλτο, αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης, Ερμού 9, 100μ. από την πλ. Λαού, Κερατσίνι
anarxiko-resalto.blogspot.com

ΚΡΙΣΗ σημαίνει
βάθεμα της ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ
και της ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗΣ
της ζωής μας

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

με μικροφωνική, ταμπελά, έντυπο υλικό
και προβολές video για τα σημεία των καιρών μας

για την προώθηση

της αντίστασης
της αυτοοργάνωσης
της αλληλεβοήθειας
της αξιοπρέπειας
της αλληλεγγύης

Τρίτη 15/6, 8:00μμ Πλ. Κοραή, Πειραιάς

Τετάρτη 16/6, 8:00μμ Πλ. Ηρώων, Πέραμα

Πέμπτη 17/6, 8:00μμ Πλ. Λαού, Κερατσίνι

συνέλευση εξεγερμένων περμάτων, κερατσινίου, νίκαιας, κορυδαλλού, πειραιά

για την εφημερίδα που
κρατάς στα χέρια σου

Το έντυπο δρόμου που βαστάς στα χέρια σου
εκδίδεται από την πολιτική συνέλευση του
αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης
ΡΕΣΑΛΤΟ, περιλαμβάνοντας ζητήματα τόσο τοπικού
όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα και
επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής
απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης.

Το παρόν τεύχος τυπώθηκε σε 5.000 αντίτυπα και η
διακίνησή του γίνεται όπως πάντα με μοιράσματα
χέρι-χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς
χώρους και κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις χωρίς

κανενός είδους αντίτιμο, μια και οι ιδέες, οι αξίες,
οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι
εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή
οτιδήποτε άλλο.

Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά
από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και
αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του
εγχειρήματος από κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια,
κομματικά ταμεία ή τοπικές αρχές, δημοτικές
παρατάξεις ή «μη» κυβερνητικές οργανώσεις,
ιδιώτες «χορηγούς» ή διαφημιστές.